

סופהקוז

מעריב

ח' בטבת, תשמ"ז 9.1.1987

שערוריית
ארוסט יפת,
האיש שהלך
עם הבוק

ממשלת התקציב,
המושמצים של
המדינה

איציק אבורי,
ילד בחבית שמוח

בנימין זיגל,
שטח פרטי

איתמר ארבר חזר
לבקבוק

ספרות השבוע
ספרות השבוע
לגמול יצא איתן

דניאלה בריאה בגוף בריא...

גבינה 5%
יוגורט

ספרות השבוע

גלי מציגה: דור חדש של נעליים מעור כפפואמיחי

וג' לחבר' נעלי מיוחדות במידה, רכה, ארוכות, קלילה, בעלת טעמה וריפ'.

FLIGHT הנלכת עם רפוח:
ה-FLIGHT נעליה מעור טיפה מיוחד, המצטיין במחישות, חרום ורכות לצאת דופן. זהו העור מעור עטויות כפפות חשוכות, המצאה: הרגל נחה בחור' העל.

FLIGHT הנלכת עם אוד:
הכס ב-FLIGHT יש בה טעמות מרירי אודי המידע'ם לאורך הים את העל, המצאה: הרגל אינה מידעה גם בפעילות מושכת.

FLIGHT הנלכת עם טעמה:
ה-FLIGHT, בנודה היסב, עם סליה מורשת עם ידי אחידה טובים בשוק, ללא חפצים מיוחדים, וכחוכ מעור איריאל' לכה חרום, המצאה: ה-FLIGHT מנאיה לפעילות ספורט'ית קלה, וזדליכה, וטעמה למאמץ קשה רצוף.

FLIGHT לנעליים ולקטנים, ובעלל צבעים.

נעלי FLIGHT מוצעות' נלי לגברים, לנשים וילדים, נעליים גבוהות וחצאיות ב-6 גוונים מרהיבים: לבן, שחור, ורוד, אדום, כחול ואפור.

FLIGHT
הנעל המרחפת

(למבטא) זלזל - גליס גלי

גלי מציגה

טעם חדש לאפיה! אופנהיימר שוקולד צ'יפס

סוף סוף עוגות
ועוגיות נפלאות
ממש כמו
באמריקה.

אופנהיימר שוקולד צ'יפס, הינם גרגרי שוקולד אמיתיים בסעם מריר מתוק, המשמשים לאפית עוגות ועוגיות, כתוספת לגלידות ולעוד אין סוף מתכונים כדי הדמיון הטובה. דברי מאפה עם שוקולד צ'יפס משאירים טעם נפלא בפה שלא מהעולם הזה! האפיה עם שוקולד צ'יפס קלה ונוחה - מסע חוריה! עוגיות ושוקולד צ'יפס, הינן המאפה הביתי הנפוץ ביותר באמריקה, האורחים ובעיקר הילדים ממש משתעשעים עליהם. גשי עכשו לסופרמרקס הקרוב לביתך וקחי לך אופנהיימר שוקולד צ'יפס, החצוצה מובטחת.

אופנהיימר
שוקולד צ'יפס
הלהיט
לאפיה ביתית.

הנה סוף העול

סוכה

ה' בטבת, תשמ"ז 9.1.1987
© 1987 כל הזכויות שמורות ל-מעריב

עורך: צבי לביא
עריכה: דניאלה בוקשטיין
עיצוב ועריכה גרפית: יורם נאמן
גרמיקה: נטע גרינשפן
מודעות: אורי דגן

קולאז' יקריי

עיצומן של מחול השדים סביב קיצוץ תקציב המדינה והחרוב המתהפכת מעל מרוויקט ה"ליבאי", מרצה לכוהנות שערוריית המנסיה האגדית - רבבות דולרים מדי חודש - שמקבל אונטע יפת חי"ר לשעבר של מועצת המנהלים של בנק לאומי. זה בנוסף למיצוי המיליונים (גם זה בחישוב דולרי, אלא מה?) דבר והיפוכו וגם האומיסיאם של שיטה. יעל מלמד, יאיר לפיד, יעקב ארז ודוד ליפקין חזרו יחד לסיפור המותח את המוסף על פרשת יפת, האיש שהלך עם הבנק, ציר הסיפור: מי קיבל את ההחלטה האומללה, מה היה תהליך קבלתה, מי נושא באחריות. תמונה שמוכירה את פסל הקומים. לא ראו, לא שמעו, לא ידעו, לא מדברים. מי שמדבר, עושה זאת בעילום שם. אבל המקורות אינם זוטרים. יודעים מה שהם אומרים, ולא מפי השמועה. יפת מדבר אך לא אומר כלום. אריה דולצין, נגיד הבנק, בשיחה שראשיתלעטיה, לא מתחייב לקחת אחריות. דבר אחד הוא מוכן: לפתוח את הסכם החשלושים ליפת לדיון מחודש. לא מומלץ לקרוא את הסיפור בעמידה. גם מי שבדרך כלל לא ווש למיקרובייס. ככה מנהלים בנק.

שוחות אלה נכתבות לפני כעשרה של הנהלת הבנק לדיון בצעדי תגובה, נוכח הסערה הציבורית החובקת ימין ושמאל. בנק לאומי, כדאי לזכור, אינו בנק פרטי. שלושה רבעים משליטה בו נמצאת בידו ההסתדרות הציונית. בראשות ימי המדינה הנמק את שטרי הבנק והאשונים לכל העם. עכשיו מניק מיליוני דולרים למי שהוקע בדו"ח ביוסקי באחד האחרים למחול מניח הבנקים. המניח שלא החמוטטו כליל רק הדות לתמיכת ממשלת המדינה שהוקמה על-ידי ההסתדרות הציונית. נסגר המעגל.

ש"ג
הוצאת השער: ענדה שביט,
מחבר בעמ' 34-36. צילום: שמואל רחמיני.

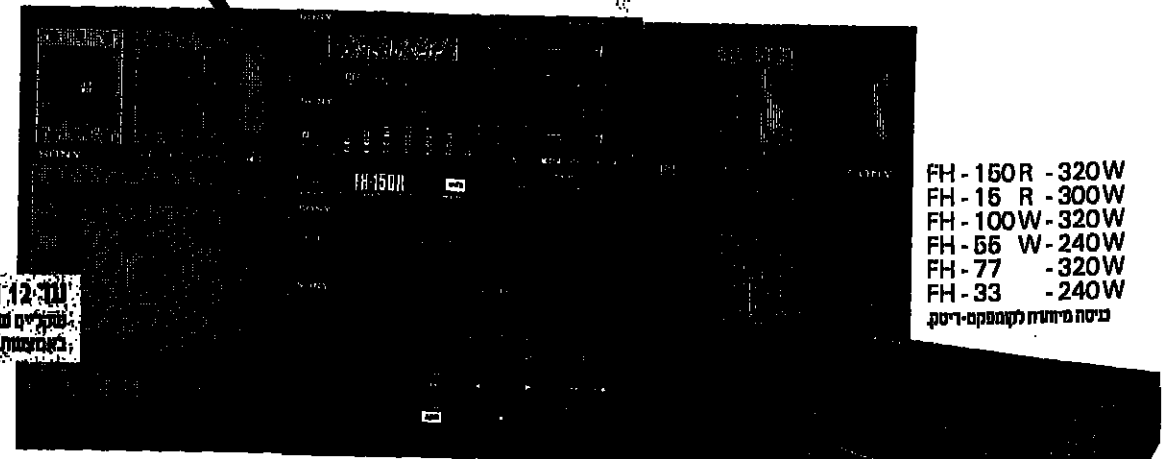
- 6 האיש שהלך עם הבנק
מאת יעל פדמלמד
- 10 ממשלת התקציב
מאת שרגא מקל
- 14 הטיפה האחרונה, שם זמני
מאת דבורה שפירא
- 19 מהפכן בכלוב
מאת תלמה אדמון
- 23 טיול "סופשבוע"
מאת נילי פרידלנדר
- 24 ילד שמנת
מאת אבי מורגנשטרן
- 28 שטח פרטי עם בוימין זיגל
מאת נורית ברצקי
- 31 שיפודים
מאת מאיר עוזיאל
- 34 בת של גזר
מאת בילי מוסקונה-לרמן
- 37 לאכול בחוץ
מאת מאיר
- 38 בין סינאד למדונה
שירות "גאמא"
- 42 חיים ואוהבים
מאת תמר אבידור
- 43 מנטהאוז
מאת יגאל לב
- 43 הורוסקופ
- 44 "מעריב" למי 35 שנים
בעריכת גבריאל שטרסמן

צוחק מי שצוחק ראשו

השילוב המושלם - שנושה את הקול SONY מערכת FH קומפקט דיסק

הדושה את המחר החדש

מבטלוגיה מחקריות, מימדים קומפקטיים ועוצמת צליל אדירה. למי מבחר מערכת FH במחיר נמוך: סדרת ריטלינג/אנלוגי, מימדים נמוכים, דגם קטן, דגם B+C, אוויר חורס, אקולייזר דגם טרופי (7).

SONY

ISFAR

העולם מתקדם מסוני לסוני.

▲ סחורובי יצחק מביא תועלת רבה לבנק. (צילום: שמואל דהמני)

▲ אפרתי חבירו אמר לו, אתה תמים. (צילום: ישראל מלובני)

▲ מקר: יגור המלעיוס מה שיגור. (צילום: ראובן קסטרו)

(המשך מהעמוד הקודם)

של מנהלי חברות ענק שהיא ראה עצמו במעמד שווה להם. סחורובי ויוסי פקר, אנשי עסקים ואנשי העולם הגדול, לא התווכחו הרבה. גם הם שמעו על משכורות ענק שמשלמים למנהלים חצי מזה, אם יפת אומר שאלו הסכומים המשוכללים לעמיתיהם, חוקה עליהם שהוא צודק - אמרו אז חברי הוועדה. מיכה אפרתי, האדם השלישי בחבורה - קיבוצניק מגבע, יו"ר האגף המשקי של המרכז החקלאי, בעבר חבר

סחורובי ויוסי פקר, אנשי עסקים ואנשי העולם הגדול, לא התווכחו הרבה. אם יפת אומר שאלו הסכומים המשוכללים לעמיתיהם, חוקה עליהם שהוא צודק.

סוד כמזם: שכרו של מנכ"ל

המטרה לשמירת סודות בישראל במצא ביד החידוקטוריות של כמה מתחברות הגדולות בישראל. הם יודעים לשמור סוד כמזם את תנאי השכר של המנכ"לים, יותר מכמה עשרות כמה סודות מדינה ומצליחים למנוע כל חדירה מדויקת של המרשמים. בארצות ובבריטניה נהוגים מומבי לשכר המנכ"לים של חקונגונים הגדולים והנכונים. הם נכללים ברשימה המתחדשת של בעלי השכר הגבוה באותן מדינות, מופיעים במאזנים השנתיים, ומדווחים בכל עת שממנים מנכ"ל חדש.

ואילו אצלנו, בארץ שבה כל דבר דולק, התחשבו תיווצרות. שכר המנכ"לים לא נכלל אפילו במאזנים של החברות שמיוותיהן נסחפות בבורסה כאשר מדווחים על נתוני שכר לבורסה. בעת ביצוע המסקנות לצורך גיוס הון, יודעים לחסות אותם בתוך ים של נתונים. כיון להכניס את הסודיות המידית של שכר המנכ"לים, דואגים בחלק מהחברות והחברות להכניס את הנתונים השכר אצל מנהלי חשבונות מיוחדים, היושבים בחדר ממונחם חשבונות הכלליים, או בחברות המתמחות בהכנת שכר של בורים, שיות זו נמנעה במיוחד במערכת הבנקאית.

שכר המנכ"לים בחלק גדול מהחברות הגדולות במשק נע סביב 5,000-6,000 דולר לחודש. ככל שחברה גדולה יותר, כך גדל השכר. החברות הן שבחברות הגדולות משק הפרטי מנע השכר לכדי 12,000-15,000 דולר לחודש. עם זאת, בחלק מהחברות הפרטיות, דוגמת בנק דיסקונט עד למדידת משכורתו הקאפיטל מנהל חקטיו של חבנק, משלמים למנכ"לים "דמי יחול" חשבונו המנכ"לים. דמי יחול חלקה נכנסים לחשבונו כממ מנת אפילו לזר צטתה כאשר בוחנים את שכר המנכ"לים במשק הישראלי, חייבים לבדוק אולמותיים במשק החברות מנהלים חלק מהם מהמחיר המנכ"לים של כמה מהחברות הגדולות.

הנהלת המחלקה לתתיישובות של המכונות והחברות - היה מנסה מה ושת לומר שהסכומים גורמים לו מפורים.

אתה תמים, היו אומרים לו חברי, "מה אתה מכין אין לך מושג מה חלק היום בשוק המשכורות". מיכה אפרתי, בעיני המשכורות היו חמיר גבוהות. ביקשתי שלא חריתי עליות ריאליות. ניסיתי כל הזמן למחן את גובה המשכורות. מיכה אפרתי חשב שאולי הוא באמת תמים. האפשרות של בדיקת חשבון לא עלתה כלל על דעתו. גם לא על דעת שני החברים האחרים יפת אמר.

יפת הכליכרל באותן שנים שעליפיו, ורק עליפיו, יישק דבר. מעטים, אם בכלל, העו להווכח אלו, להעיר ביקורת, לשאל שאלות. חברי הוועדה שלמעשה היו צריכים לשקף על עבודתו ועל תנאי השכר שלו, הלכו בעצם שכי אחרי, אחרי כוחו והמכונות שהקין.

אם יפת אמר - טאמנים לו בלי לברוק את העובדות. אם יפת חושב שמגיעה לו משכורת כמו ליירד מועצת המנהלים של צייטונגטון - לא מעינים להגיד לו. כאן ישראל, לא אמריקה. בנקלאמי אינו בנק פרטי. הכסף שמושולם ליפת הוא כסף ציבורי, ולכן אי אפשר לחלק בנדיבות כו. אפילו אם יפת נמצא בשרה אתה עם מנהלים בנקים הגדולים בעולם, ולא היה מי שיעצור את הנהלך. לא היה אפילו אתה, שיקום ראמר - עד כאן, אנתנו מופלים בחפידנו כנציגי ציבור. אנתנו מחליקים בספים בחסר אחריות.

ואם כאלה הם פני הדברים, מה טעם להליץ על יפת? הוא רק ביקש, הבטיח את עם אלה שנתנו. והסיפור עוד לא נגמר. לבר מן המשכורות הענקית של יפת, ולבר מהשכר הנצטות הארץ שהיה לו, הביע לו גם בנותם חמקד הוועדה היה לחללים על גובה הבונט, בתנאים לרוחו הבנק. מאחר שהבונט ניתן על רוחו השנה שחלטה המשכורות נקבע לגבי השנה שחבנה, העריש לא להתעסק יותר על המירה. פשוט קיבלו את הנתונים ואישו אותם.

ב-1983, למשל, לא היו רווחים לבנק, ובכל זאת תבע יפת לקבל את הבונט, כמי שקיבל כל שנה. מיכה אפרתי שאל: מרוע מגיע ליפת בונט אם אין רווח?

אמנם לא מנכ"ל השכר לו, הבונט הוא בעצם חלק מן האשכורת. לכן, ולצורך הדישור, לא משנה אם הבנק מרוויח או מפסיד.

מנהל את המנהל

מדינת ישראל

התקלה אף התקציבים
ומימון המבנה אחרון
פול. הסגן עומר ארזמן
העוזר ראשי למטה
אמנון ספרן. הסגן משה
דבא. הסגן איתמר נחמן.
הסגן רון חקלאי. הסגן אילן
פלטה. בשורה שנייה: החלק
של אתריות השדרים קצת
מטושטש

ממשלת התקציב

10 סלפסוט

יצחק רבין, אריאל שרון ויצחק נבון
נזופים בהם ומעליבים אותם. יש
להם דימוי של גרון או סכין
קצבים. בעיני עצמם הם נראים
יותר כמו כלבי שמירה. כחמישים
כלכלים צעירים, רובם בשנות
העשרים, מאיישים את אחד
ממוקדי הכוח המרכזיים
בממשלה, ומחזיקים בגרונם שרים
וראשי משרדים שלא יבזבזו את
כספי הציבור. הצצה לתוך סירי
המטבח של צוות אגף התקציבים
הזיקרתי במשרד האוצר, המבטול
עכשיו, ימים ולילות, תקציב מדינה
חדש. הידיים שמאחורי קולו של
משה ניסים. אין להם דעה טובה
על חיפוקד הקלייזים המשמיצים.

מאת שרגא מקל
צילומים: יוסי זמיר (סקופ 80)

שרים וחברי כנסת נזופים בהם. שר
הכסותון מאשים אותם בחוסר הבנה
בכסותון. שרת הבריאות מאשימה אותם
בדרם מערכת הבריאות. הם נאנקים עם
כל משרדי הממשלה במאמץ לחסוך
ולמנוע בזבז כספי ציבור. אנשי אגף התקציבים, האגף
הזיקרתי ביותר במשרד האוצר וטן הסתם בשדות
הציבורי כולו, מהווים את יחידת המטה של האוצר,
הגוף העומד מאחורי שר האוצר, בכל תחומי פעולתו.
תחת יריהם מתגלגלים מדי יום תקציבים של
מיליונים, אך בסוף העדש מביא כל אחד מהם הביתה
משהו בסדר גודל של 1,000 שקל. מי פחות, מי יותר.
הם שהצליחו לסגור את "אתא", ולא הצליחו
לסגור את "מנועי בית שמש". הם דוחפים את
הרשומה בענף תלם, ואת הליברליזציה בענפי השמן
והבשר. הם הסתייגו מפרויקט ה"לביא", וכל העת
טענו שהוא "גדול על המשק". זה שנים הם לוחצים
לבטל את חוק לימוד חינוך במתיחסר והתיכונים. הם
גם עומרים מאחורי ההצעות להטיל מס על קיצבות
הביטוח הלאומי.
ובסך-הכל מדובר בצבא של חמישים איש. רובם
צעירים בשנות העשרים, שבאו מיר לאור שקיבלו
תואר בוגר בחוג לכלכלה. נשארים חמש עד עשר
שנים לכל היותר, ועוזבים בשנות השלושים לחייהם
להמשך הקריירה. רוב עובדי אגף התקציבים הם
גברים. את הנשים ניתן לספור בקושי על כף יד אחת.
ישנה רבקה אלמג, מרכזת צוות הבריאות, וטובה
סינמו, החולשת על החקלאות. זהו זה כמעט. נשים לא
נלהבות לעבוד במשרד שבו אין מתחשבים בשעות,
ובתיקשורת ארבים לחזור ולתאר איך דולקים שם
האורות גם בשעות הקטנות של הלילה. יושבים שם,
לא אחת עד אחרי הצות, כדי לגבש נייר עבודה
לישיבה שבעדה ליום המחרת, ממך שבלעדין עלולה
להתקבל החלטה נלוות שבקטבתה ירדו לסמיון כספי
ציבור טובים.
בימים אלה, וכאמור גם בלילות, הם מבשלים
במטבח שלהם את הצעת תקציב המדינה לשנת
(המשך בעמוד הבא)

סלפסוט 10

הטיפה האחרונה, שם זמני

מאת דבורה שפירא
צילום: שמואל רחמי

איתמר ארכי לא ידע היכן כילה את הלילה הזה. הוא זוכר במעומעם שהיה בבינים בין זונות, רועיונות, גרוקמנים ואלכוהוליסטים. כשישה חודשים לאחר אותו לילה ולילות אחרים, חסרי זהות, סמוי אלכוהול, סמים וקיא, עזבה אותו אשתו עם שלוש הבנות ועקרה למיטפתה בירושלים. בכך חתמה פרק של 18 שנות נישואים לאדם שהיה רוב הזמן בנילוסין. הוא נשאר בבית התל-אביבי שנהפך מרוץ לכל ריכוזי גרוקמנים ואלכוהוליסטים עשיר בדירה במתחם שלהם וגנב ממנה חפצים, שהרי הוא התגולל סמ סיכור, יומם וליל.

„כשהייתי עסוק במופעים שלי, כאילו שכחתי את בעיית הפרטיות. חשתי שאני היחיד שפועל נגד האלכוהול. בהפכתי לסמל של משפחת האלכוהוליסטים. אמרתי לעצמי: כך אני מתחנך בפני האלכוהול“.

שיכורות עיוותה אצלו את מושגי הזמן וחלשה פיסות מהיסטוריה הפרטית שלו. הוא זוכר שסוטר טילטלו, בעודו רבון שיכור על הנה מכוניתו האמריקנית. לאחר מכן, כשבילה את הלילה במסעדת פתחתקוה, התברר לו שזהה עקב אחרי נהיגתו הפרועה. הסוטרם טיפלו בו במסירות. למחרת אפילו טילטנו לביתו לדרוש בשלומו, והוא זוכר את התנהגותם האנושית כלפי בניינים דומעות. הוא התחבר לאנשים "נוצצים", מעניינים, הם, אולי, האבדו את נישואיו השוטפים והעסיקים, ואת העבודה שהיה מוכן מציין לסתייה ולמפגש קומץ חבריו המרובעים לא השתכן בחיי-הראווה שלו. הם ניתקו מגע, אבל עקבו אחרי בדאגה, עד שריבונם אותו לסנות את הגמילה הסלישית. המפגש הגיע למען הרמת-גני של השירות למילה מאלכוהול רצון, מוכן, ומתועשת הרע עצמי מקוה שלא יקבלוהו, כדי שיוסלך חזרה לכיבים. עובדות המעון שהבירוהו היטב מתקופת נמילתו השנייה, ערכו לו קבלת-פנים צוננת כמו לגיבור שאיבד. „אני מרגיש שם כבן חורג בבחינת 'החש' עשה את שלו“, הוא אמר בשקט. איתמר, 39, הוא לכאורה ילד טוב צפון-תל-אביב. הוא מספר על ילדותו המרוסרת בצבאי-נפץ בתפרצות של דחמים עצמיים. הקול מהסגנון והעניינים דומעות, הרי, ניצולי השואה, בעלי

איתמר ארכי, היה צמוד לבקבוק. אתם זוכרים אותו מהטלוויזיה והרדיו מספר אך וגמל בעמלים ומטיף בהרצאות נגד האלכוהול. האגורטרים הזה דחק אותו חזרה למשקה ולסמים משפחתו והרסה וגם הוא. עכשיו, אחרי גמילה צמח, עכשיו, מתנדנד על גבול ההצלחה והכשלות. האם המטפלים שדחבו אותו לכבב בתקשורת ולמסע הרתעת האלכוהוליסטים הם שגרמו לנבילתו החדשה?

נוטלים סמים חופשי-חופשי, ועדיין נהנים מפופולאריות. הלכתי אחריהם. רציתי תחליף מבוקר לאלכוהול. קיוויתי שאשלוט על המינון. לא הבנתי שהם שלטו בכמירות. ואני לא“.

במסיבה של ה"נוצצים" הועברו בקבוקי הארזלן מיד ליד. חברי החרשים הוחרו אותו שבפעם הראשונה אל לו לשתות יותר משניים-שלושה לגימות. הכמות לא עברה עליו. „שתיתי ישר חצי בקבוק עם שלושה כדורי-מרץ, וזה עשה לי גורא טוב“.

כעבור יומיים פנה בבקשה לחברה לקבל מנה נוספת של ארזלן וכדורי-מרץ. הם סרבו. הוא מיהר אל שתי חברות שלו, „נשים ברמה גבוהה שהורדרו להורקסות“. הגעתי אליהן בשעת החורק, ואו, כלי חרבה היסוסים, הן הריקו לי שקאין וזו היתה הורקה חרי-פעמית. מיד לאחריה כמעט איבדתי את ההכרה. הייתי מטושטש, אבל „היי“, ידעתי שלחורות שהשתמשו כל הזמן בקוקאין יש מירשמים לא (המשך בעמוד 17)

סופשבוע 15

מושב חדש
באשראי

דיסקונט

כל מה שרצית בי-10 תשלומים.

דיסקונט EXTRA
אינך תלוי במבצע אשראי ובהסדר
תשלומים המוצעים ע"י בתי עסק שונים.

דיסקונט EXTRA
אתה קונה בתנאי מומן - עם כל
ההנחות וההטבות הכרוכות בכך
והתשלום - באשראי לטווח ארוך.

דיסקונט EXTRA
אתה מחליט כמה אשראי לנצל
מתוך תקרת האשראי שלך.

דיסקונט EXTRA
מאפשר לך לבצע את כל קניותיך, בכל
מקום (... אפילו במכולת), בתשלומים
חודשיים בגובה 10% מסכום האשראי
שניצלת במהלך עד סוף אותו חודש.
* מ-100 ש"ח ומעלה.

החידוש של 1987

עכשיו, כל אחד יכול ליהנות מחשבון
אשראי, מיוחד, המעניק אשראי נוסף -
קבוע וממושך, לתקופה בלתי מוגבלת.

דיסקונט EXTRA
מעניק לך זכות לתקרת אשראי,
מתמשכת ומתחדשת, ללא מגבלת זמן.

הכנס לדיסקונט וקח לך אשראי EXTRA

בנק דיסקונט

(המשך מעמוד 15)

מנועלים של ארולן וכדוריימרין בהגדרתה של
התקופות. התחלתי לעבוד עם הניירונים הללו.
לחידול מאלכוהול, בסמים אני לא בקי. אבל התברר
לי שחור עשרה ימים התמכרתי אליהם".
הוא לא ריחן על הנסילה כמעט לנמילה. דווקא
המנועלים, חלקם בעלי ניסיון בנסילות סמים, איתרו
את איחמר המסומם. הם אמרו: "העניינים נעצמות לך,
אתה נרדם". רק אחריהם, ובאחר, קלטו זאת מנהל
המרכז נתום מיכאל, וגם האשה ושליוסית הבנות.
איחמר הכחיש. הוא ישן ברכישות ימים ולילות, מכסה
עצמו בשמיכה, כנוויה.

א שחן התקשרה לאגודת "אל"ס", ושם יעצו
לה, בין השאר, לקלח אותו במיקלחות
תמז. שלושה ימים לא נטל סמים, והוא
זוכר אותם כהרגש מתמשך. ביום הרביעי,
כשנרדמו שוב נקי, יצא לרחוב לחפש את הסם. ברגע
של איתו שלפן לאגודה והסכר שאינו יכול לתפוק.
קלטו אצלם ששירות ממוצע, אבל הכנסתי לאגודה
הרעיונות אלפי שקלים. מיטעני הרבה פעולות מתור
מחשבות, והחזרתי ברובית דריכות את כל הוצ
את טיפולי בתקופת הנמילה. עכשיו, כשאני מסומם,
הרעיונות ששפופות אני לא יכול לקבל משכורת וליר
עצמם. מיד לאחר ההודעה הם התכו: "נמדת לעבוד
אגלה".

הוא אמרתי לעצמי: ממילא איבדת את המוניטין
שלך, את העבודה שלך, ואין לך כסף לממן את צריכת
הסמים היומיומית שלך. חזר לאלכוהול. זהו תמר
שאה מכיר ואוהב, והוא יותר חול. פתאום גם ראיתי
עץ בעץ את הבחור סחורי הסמים. הם פועלים בצורה
סודר דיסמולטית. אתה נהפך לעבד שלהם, כוכה על
הסם שהם מנווטים אותה. בתקופה הראה רציתי
לסכר את המכונות שלי במחיר אספי כדי לממן את
צריכת הסמים. היתה לי מעין תקופת גורמה בין
הסמים לאלכוהול, עד שעברתי לשתיה. אני זוכר
השעורתי בכל מיני מקומות. הקאתי, שמנת,
הכיתי לאוזן מכה קיוויתי למות. לא מרתי משום
דבר.

נמנעו התנהגו אתי כאילו מגיע לי
עונש חמור, כי פגעתי במערכת
המשפחתית שלהם. הייתי וקוק לטפיתיה
על הכתף. לא קיבלתי כלום. מקננת בי
חחשה, אולי מוטיעית, כאילו הפעם הם
מחפשים אותי כדי להכשיל אותי".

אשתו של איחמר, מיראשה, איימה לעקור עם
הבנות למשפחת כירושלים. איחמר טרם קלט שהיא
מתכוונת לעזובו לצמיתות. לאחר הנמילה השניה היה
לי יותר אכפת מחילדות. חיי הנישואין השתפרו
בעקבות, אבל לא נחשתי לבעל איראלי או לאבא טוב.
הוא ששחור. עכשיו נתמלא פחדים למרות שהבית לא
שפץ חם, הוא התנהל בחזק של מלון חמישה כוכבים.
בניין מכתמידיא כביסו, וארוחת מבושלות הוגשו
סידור. בגיל 38 חש עצמו קרוב לאבדון. אינו יודע
כיצד מנהלים חשבון ככנס ואין להתעסק עם דברי
הוא.

בתחילת תשפ"ט הגדול עזבו האשה והבנות את
הייה. הכל חמוטט. מסוממים ככנסו ויצאו וגנבו
ממנו המצעים. איחמר אינו זוכר מי הם. הבנות הפסיקו
לחזקתן בו. וירשים ספורים קודם לכן התנהגו לפניו
שחן הבהרות. בנות 16 ו-18, לטעות לנמילה בתנאי
אישון. במקר עש זאת קומץ חברים.

במעון הגשתי ניכור. אמר לי "אתה מטופל
כמו חול". לפחות יכול לשאול אותי מה קרה. התנהגו
כאילו מגיע לי עונש חמור. כי פגעתי במערכת
המשפחתית שלהם. הייתי וקוק לקצת חום, לטפיתיה על
הכתף. לוחם. הרי הגיעה לי איזו התייחסות. לאחר כל

הטיפה האחרונה, שם זמני

"איחמר לא חזר לבקבוק בגלל החשיפה"

פ רופסור מריו פלימן, מנהל מחלקת
בבית החולים "טלביה" ויועץ פסיכיאטרי
במרכז הנמילה מאלכוהול, אינו מוכן לדבר על
איחמר ארבר באופן אישי מטעמים של סודיות
רפואית. "משום שאיני מכיר אותו היטב. היו
לנו בסך הכל שיחה אחת או שתיים. רוב הזמן
הוא טופל בידי העובדות הסוציאליות".
האם לא נרמחם לו נזק כשהשפעתם אותו
לציבור בחוגי בית ובהוצאות?
"בכל העולם מקובל חיוס שנגמלים
והייתם עוזרים לנמלים חדשים. באר"ב, חלק
מהיועצים לנמילה מאלכוהול הם נגמלים
והייתם, גם ארגונים המטפלים בנמילה כמו
ה"א.א. (אלכוהוליסטים אלמונים) מושתתות על
אלכוהוליסטים לשעבר, המטפלים בחברים
החדשים".

האם החשיפה לאמצעי התיקשורת לא
דירבנה אותו לחזור לשתיה?
"אני לא חושב שהשיפה עשויה לדרבן
אדם לשוב לאלכוהול. כאן, במעון, אנחנו מפתחים
את החשיפה, כי היא מאלצת את הנמל
לאתריות עצמית. ומה עושים, להבדיל, אנשים
שפוסקים לעשן או מחליטים על דיאטה
מסומים לכולם. ההחשמות, במקרים אלה, היא
בלם. כולנו חשבונו שאיחמר יכול לסייע
בהחשמות לטיפול בעצמו ובהחברים. הוא לא
חזר לבקבוק בגלל החשיפה".

אז מה גרם לו להחזר מחדש לאלכוהול,
בעיות פסיכולוגיות?
"אני יודע בבירור לא חוזרים לשתיה בגלל
בעיות פסיכולוגיות. מי שחושב כך - טועה.
הבעיות הפסיכולוגיות נוצרות אחרי השתיה.
יש לנו במעון רק מקרה אחד ששתיה בגלל
בעיה פסיכולוגית. חיוס כבד ידוע שמתחילים
לשתות בשל סיבות סוציאליות".

השיטה של "אלכוהוליסט מטפל
באלכוהוליסטים" הוכיחה עצמה בארץ.
"בארץ הצטבר רק ניסיון מועט בנושא. את
השתמשנו באלכוהוליסט כחלק ממערכת
ההסברה שלנו. את הטיפול באלכוהוליסטים
החדשים במעון, הוא לא עשה לבד, אלא
בשיתוף עם מטפלים".

זו מחלה כרונית

ה חום מיכאל, מנהל המרכז לנמילה מאלכוהול
בירמתין, אומר שהשיפה מחודשת של איחמר
לאמצעי התיקשורת עלולה להסב לו נזק. הוא
לא מתלבט מזה.
מדוע השפעתם וניצלתם אותו בתום
תקופת הנמילה השניה?

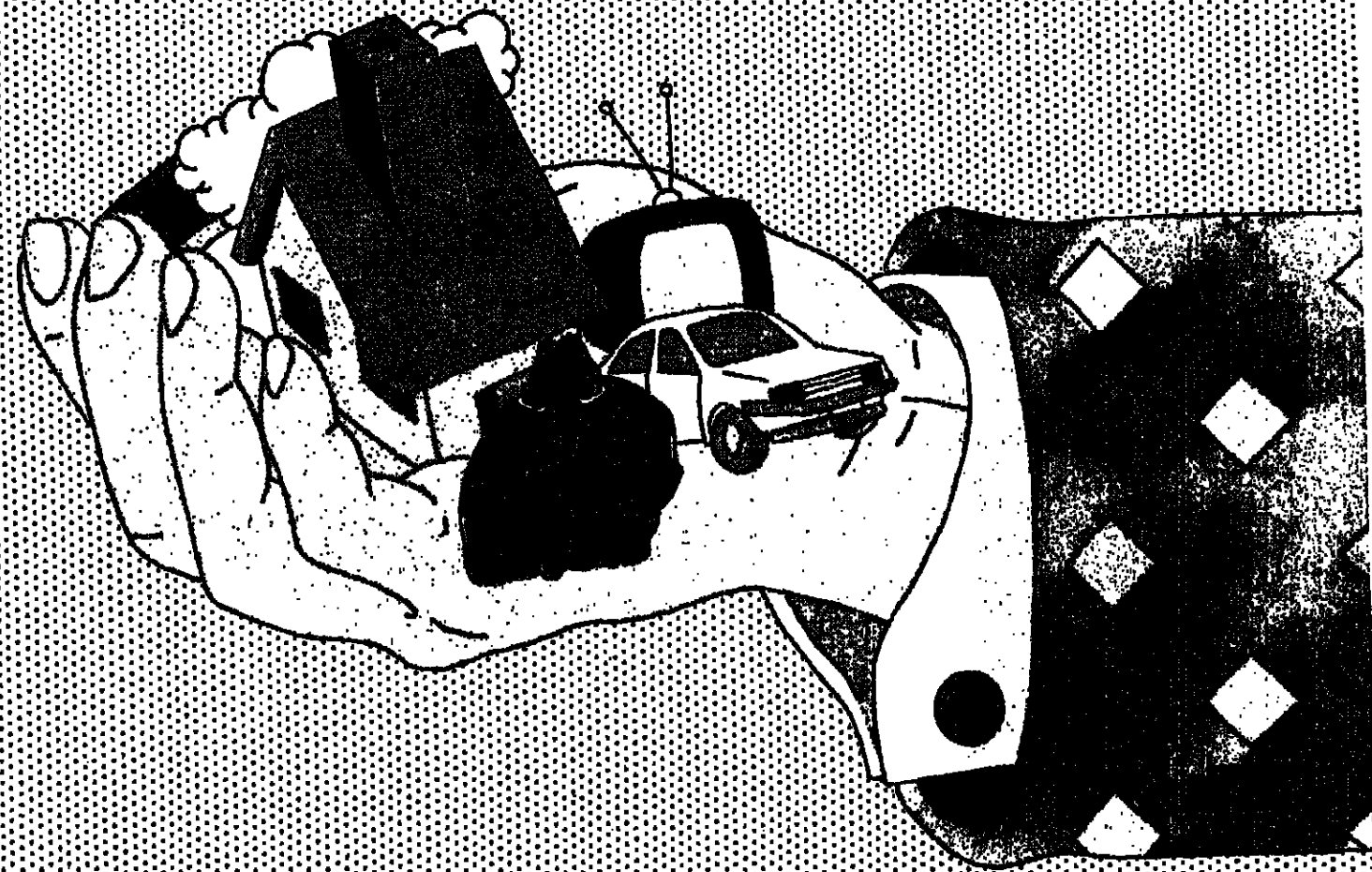
"אני קיוויתי שזה לא יפגע בו, והחשמותו
תהיה לטובת הכל. בדיעבד אני מבין שזה לא
היה טוב. אז הוא היה בחיפוק טוב. חלק
ממערכת השיקום שלו היה 'לרדף' איתו. בשלב
מסוים הפסקנו להפעיל אותו, לאחר שהגענו
למסקנה שמעולותיו אמנם תרמו לאגודה, אבל
פגעו בו".

אם לא החשיפה לתיקשורת, מה כן הפעל
כעת לטובתו?
"הוא וקוק לעבודה עם עצמו".
וקודם הוא לא היה וקוק לעבודה עם
עצמו מדוע הריצו אותו להוצאות עם פניה
אלדר?

מה שעשיתי בשביל המעון. לא קיבלתי כלום. מקננת
בי תחשתי, אולי מוטיעית, כאילו הפעם הם מחפשים
אותי כדי להכשיל אותי, אולי ממני שהעניתי אליהם
כעסיה כל כך נוחות. היה לי קשה להתאקלם שם, ולו
רק משום שפנינכן הייתי סמל".
הוא מסוכן כבר חודש וחצי, מהלך טריד בעולם
הזה, ולא מאמין בעצמו. "אני חושף", הוא אומר.
ברבעות, אין לי שום דבר, אני לא בטוח בעצמי
ומסתר מנמילה. וקוק לעבודה אור להחזית עליה, עד
מקט אצא מן המעון כמו חינוך קטן. אני וקוק למישהו
מעלי, מישהו שיאחז אותי. אני מחפש אחכה. איך

מלך סת

זקוק ל-1,500 עד 45,000 ש"ח?

מבחר הלוואות של בנק לאומי

זכות יתר

זכות למשיכת יתר עד 1,500 ש"ח בריבית 1% P+ ולא חכרה בבעלות.

זוה שדך

שיטת האשראי היחידה בארץ חגאמשרת קו אשראי מתמשך לקניה בתשלומים נוחים, בריבית של 1.75% P+ לא עמלת הקצאה, לא אדמי ניהול ולא חוצאות נספחת.

הלוואות

הלוואה לכל מטרה מ-1,500 ש"ח עד 25,000 ש"ח בריבית משתנה תחל מ-1.75% P+ או בריבית קבועה הלוואה צמודת מדד מ-7,500 ש"ח עד 25,000 ש"ח לתקופה של 5-8 שנים.

הלוואה לדיור

הלוואה עד 45,000 ש"ח לרכישת דירה או שימורצת לתקופה של עד 10 שנים.

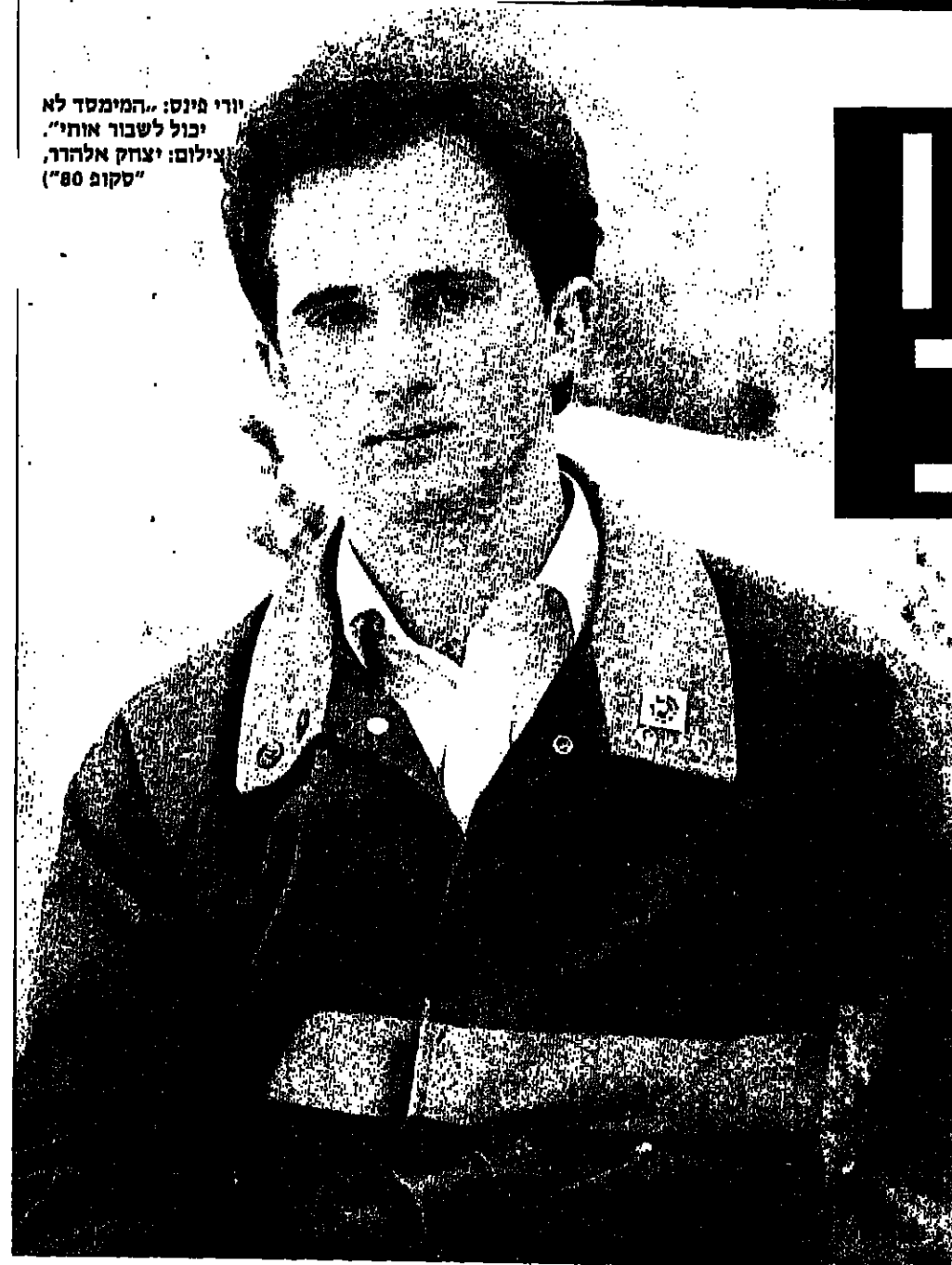
P+ (ריבית) ריבית בסיסית ללויים, יכון ליום הפרסום - 1.50% קהודש
בטוחות במקרה של שיקול דעת מנהל הסניף.

בנק לאומי

יורי פינס, מנהיג ארגון השמאל של הסטודנטים בקמפוס על הריצופים, עלה מברית המועצות ציוני, נהיה קומוניסט בישראל. מקווה להשליט בה צדק ושוויון. רק אל תזכירו לו את רוסיה. זה פוגע בו. הוא מאוקראינה. מתגעגע למוחבים שלה. אוהד שרון של "דימוי-קייב". קשה לו במדינה שגומרת אחרי נסיעה של שישים קילומטר.

מאת תלמה אדמון

יורי פינס: "המימסד לא יכול לשבור אותי".
נילדום: יצחק אלהרד,
"סקופ 80"

מהפכן בכלוב

אבל זה לא מדריך, אז מה אם הוא פירסם את מאמריו תחת שמה של הנוסית שלו. אבל זה לא כנלל שהוא יהודי. זה מפני שמקובל כי.

האב היה תמיד אנטי-קומוניסט חריף. אבל הוא לא יצא למאבקים. הוא לא שאל לצאת ממדינה, רק דיבר על זה הרבה. הוא רצה למעריב, לא רווקא לישראל. הוא אוהד גדול של ריינן שנינושה. בבית היו הרבה ויכוחים פוליטיים. האם היתה ציונית נלהבת. היא רצתה לישראל. התוכנית יצאה לפועל מתוך אינצירה. יותר מאשר אדיאלים. אמא נילדה באיו מלכודת פנימית. סבא, אבא של אבא, נפטר, ואבא הסיר את ההגדרות לעלייה או עלינה השגנו אישורי עליה בלי קושי, כי המשפחה של אבא כבר היתה כאן.

הדירה שלהם בקייב היתה מרווחת. ארבעה חדרים. כל חדר כמו סלון ישראלי. יורי היה חלמני מצטיין בכל המקצועות. במיוחד אהב ביולוגיה ומתמטיקה. אחריצההיים היה נפגש עם חברים, לא בהכרח יהודים, עוסק קצת בטיף, כי כולם עשו סטורט כלשהו. למד אנגלית באופן פרטי. בקיץ בילה עם המשפחה בגרוזיה, קרים, הרי הקרפטים, מוסקוה. הייתי כמו כל נער סובייטי בגיל הזה. יום השבת לא היה קיים במשפחת פינס. אבא הוא כבר רוד שלישי לזרחותקת מן ההרואות. כל-ההסדר היה האב משתגר להתחמק מן הטקס. אם חשב הנער על ישראל היא הצטיירה לו על פי מושגי לבית הציוני. של אימו. ראייתו את ישראל כמדינה שמגלמת את החופש, את השגשוג הכלכלי, הצדק, השוויון, היתה לי שאיפה להגיע לה לא בגיל אלוו ראייה השולחית. ספק רב אם יכולה להיות האהיה קואה ליהודי. סובייטי. אבל רציתי (המשפחה עמדה חבא).

סטודנט יוצא רופן, תלמיד שנה שניה בלימודי מוזיקה, כלומר סין. גם בזה הוא מצטיין. בשנה שעברה זכה במילגה. הוא מקוה להגיע לאותה תוצאה השנה. אם לא יורחק מן האוניברסיטה בשל קיום הפגנה זו או אחרת. ההגשה התרבותית של טיעוניו הפכה אותו לרוכב קמפורס. יש לו שיח ושיג עם שליטונות האוניברסיטה ובמיוחד עם פרופסור עמיה ליבלר, ריבית הסטודנטים. עד גבול מסוים הגבול של העז האמירה הפוליטית הלא מתפשרת.

פינס מתפרץ מצחק, בלי קול. זה קרה לו הרבה במהלך השיתה. למה הפעם. אני כבר רואה איך זה יהיה כתוב, העניין הזה עם הסיכה. הוא בן 22 ויש לו רעות מגוכשות בכל תחום שבו נגענו. פוליטיקה וראי. וגם, ובקצת, עיתונות. העיתון שלכם, הוא חור ואומר, בכלל עיתוני הערב בארץ, הם נבחינת עיתונות צהובה.

למה אתם מנסים להראות, אם כן? אני מוכן להראות לכל עיתון חוץ מאשר לעיתונות הדוסית הישראלית, שהיא עיתונות שיקרית וגזענית. זה הגבול. אני מתראין כי אני שמח שחבר מפלגה יכול להגיע לעיתון. אני רואה בזה דרך לחוד את מן השתיקה.

הסיפור הזה לא צומח מתוך מכל אישי. קיפוח מכל סוג שהוא. אולי בגלל זה, לעולם לא תאובתו מיריות ברבריו של פינס. אפילו העליה לארץ לא נולדה ממזקקה. בקייב היו להוריו הרופאים משרות רמות. רווקא בשנים שלפני העליה לישראל חלו יוגווי הקידום המקצועי שלהם. האב חוקר מחלות חששיות, קנה לו שם בתחומה. הוא היה מרופא לסיעות. עמדה לעי העשרה והתעשרות. הוא עבר בבית חולים כגורומאטולוגית. איש מנהל לא שכן מגיליו אנטישמיות. לרבריו אהב אומה שכן

אין נראה מהפכת עיניים וועמות מתחת לכונע ברם שחור. על הסנטר מאמיל זקן פרא. צ'ה גווארה נראה כך על רש מעילו של יורי פינס. גווארה, יחד עם קמיליו סינפואנט ואנטוניו מייה, מאבות המהפכה בשבט מטכעים על סמל הנוער הקומוניסטי הקובני. פינס נאה בסיכה. הוא עצמו ניראה יותר כתלמיד הטוב של המורה. מנומס. צוחק הרבה, כאיפוק, מצינכת בעיניו נוצץ שמץ של קונדסות בלתי מויקה. מאיר פנים הבחור. מרבר בשקט, כשטני, בלי היסוס, מלי מוחות ידיים, בלא להט.

הדברים שהוא אומר לא תמיד מתחברים לטון הדיבור הלחשני, להבעת הפנים השופעת חיבה לעמים ושל המאזין אשמה על שהוא חושך בילד הזה שהוא משתעשע בריקלום תפקיר. אף במאי הרי לא היה כזה. בו להוביל את המורדים אל הבריקדות. העלונים הריצוניים שלו, ולא רק הם, גם התנהגותו, היו מוטלים את האחראי על תא קמפורס - ארגון השמאל של הסטודנטים - באוניברסיטה העברית שעל זה הושטם, מלשאת מול מצלמת הקולנוע את הנאום השטני, המתבקש ממנהיג תנועה אופוזיציונית. שערך נצח ולחיו. והלחות מסימיקה הרבה הגוח קומפסטי ודיו, ניטח בכל מצב.

מדינת סקסס פנימי לא מצוי. אדם שחורג מאפיון מדינתו. אני לא חושב שהייתי רוצה להיות אופייני. הוא יגיד. עולה חרש מברית-המועצות ושנינושה. יצאה לא מקובל. מעורר זעם וזממיה בקרב מילת וצא. מית'המועצות בארץ. הוא היה חייל משטרה. אחד על חריו ומפקדיו, ועם זאת ישב בכלא לבני שלוש פעמים בשל סרוב לשרת בלגיון. כל פעם לא היה פנים לא היה אוכל בנמוס חתם. הוא

1210

פלד שכוונת

איציק אבורי, בן 25, בעל דיסקוטקים גדולים, בולע מועדון אחד מועדון, הרבה זהב על הגוף, כמעט מונופוליסט על חי' הלילה של צעירי גוש דן. הולך איתם בראש אחד, והם אחרי. סיפור ילדות בחוף גביע שמכניה, כמו באגדה הוליוודית. עד שהלך לצבא לא ידע שהחיים דורשים גם מאמץ. אחרי כך רצה להתחיל מאבס. היה פועל ויקין ושומר-סף במועדוני לילה. בסוף השתלט עליהם ומילא אותם עם קצת פסיכולוגיה והרבה כסף של אבא, שלא מתערב בעסקים. ההורים לא מרוצים מהכיוון שלו.

מאת אבי מורגנשטרן
צילומים: שמואל רחמיני

קצת לפני שחרורו מצה"ל, לקח יוסף אבורי את בנו איציק לשיחה על עתידו של הבן. האב הבחיר שהכל בלונדון כבר מסודר וממתין לו. דירה מרווחת, מכונת מפותרת ומוסמנים ללא הגבלה. איציק היה צריך רק לומר כן, לקחת את הכרטיס ולנסוע ללמוד בלונדון משפט בינלאומי, לשמח את לב הוריו. אבל הוא לא רצה. האב היה בלהס. "איפה טעינו?", חזרו ההורים ושאלו את עצמם.

איציק עזב את הבית המפואר שבו התגוררה המשפחה כמושב תלמי-מנשה, ובמקום ללונדון יצא לתל-אביב. ושם התחיל, לדבריו, מאבס. היה פועל ניקיון במועדון התיאטרון, ואחרי כך שומר-סף. והיום – התחיל לספר: הוא הבעלים של דיסקוטק קלנוע "ירד", של "פינגווין", "קלאס איי", "מועדון תרבות", "סוואט", ואפילו של "מועדון התיאטרון". למעשה, מלבד הטינרמה, הוא היום מונופוליסט על חי' הלילה של הנוער המקומי בתל-אביב. לא מכבר פלס גם להרצליה ופתח שם מועדון ענק ל-2500 איש בשם "סאן-דאן". לא שם מקרי. אבורי פשוט השאיר את כל מתחיו מאחור, והוא רק בן 25.

נכון לעכשיו מתגורר איציק אבורי בדירת שני חדרים ברמת-גן. את החווילה שלו בהרצליה פיתוח השאיר בהשגחה והגן המטפל גם בגד-החיות הקטן שכתצו: שני טווסים, ארבעה תוכים, כלבים, קוף וסנאי. לדירתו הרמת-גנית נטל תוכי אחד, נודניק

שצועק כל הזמן. "שלום", ואקורדיון שממוקם בשירותים. אבורי שומר על קלאסה גם במקומות האינטימים. במרכז הסלון האקוסטי ניצב מסר וידיאו ענקי. בפניה – בר משקאות. על הקירות כמה ציורי שמן, ועל גופו של בעל-הבית הרבה זהב. שתי שרשראות כבדות על הצוואר ואחת על היר. הוא מתיישב על הסוליה, אוסף את הרגליים פנימה. איציק אבורי. ילד סגול בעולם סכולו טוב. עד שהלך לצבא לא ידע שהחיים דורשים לפעמים גם מאמץ. הכיר רק מינוק. כשהוא מתאר את הילדות שלו, בהנאה, זה נשמע כמו סיפור הוליוודי נוסח בורלי-הילס. "הייתי ילד שמנת, גדלתי בבית שתלוש לגמרי מהמציאות. חיינו כמו על פלנטה אחרת. וזה התחיל כבר בבוקר, נרגע שהייתי פוקה את עיני. מיד היתה מגיעה משרתת ושואלת אותי לאיזו טכפרטורה לחמם את מי הבריכה. מה אני רוצה לארוחת הבוקר, מה אלבש, איזה צבע גרביים. גדלתי בחממה. הבית, למעשה, היה סירה. 20 חדרים, מרחפי יין, כאונוט, משטחי ישרא, מגרשי טניס. בקיצור – משהו שהוא מעבר לדימיון".

האמת היא שרק בגיל 11 החל לחיות כבתוך כוסית שמפניה. לפני כך היה אביו של איציק איט עמל, שהבן היה צריך לעזור לו לסחוב בריצות עמוסות מלט. המשפחה התגוררה בתלמי-מנשה. אחרי כך ירדו לאילת. כשחזרו משם כבר היה אביו לאחד האנשים העשירים בישראל. איציק לא זוכר את עצמו נוסע באוטובוס, למשל. היה נהג פרטי שהביע (המשך בעמוד הבא)

פלד שכוונת

איציק אבורי. אמרתי לאבא. אני וילדי מההשקעה שלי. תראה אותו כמו מנהל

(המשך מהעמוד הקודם)

אחרי מיתוסים רבים ודיווחים מוזרים שישלם על כך היה העדר חברים. היו לי קשיים הסתגלות במבנה. בעיני ביצירת קשר עם אנשים מחוץ לבית. התרגלתי לומר לאנשים מה לעשות. היה לי קשה להבין שלאנשים אחרים חסר כסף, שהם חושבים פעמיים אם לקנות בגד כזה או אחר. סובב, לא הייתי סובב, להפך. גם עם בנות לא היו לי בעיות.

הוא מציג קלטת וידאו שהקליטה הטלוויזיה הישראלית ומתארת את אביו ואת הסירה המשפחתית בתלמידינו, סרט שלמי בקשת אביו לא הקוין מעולם. איציק עוצר את הסרט באחד החברים המפוארים. אתה רואה? מה היו הניגונים שלמות. עשיתי חיים משוגעים עם בנות. איתן אף פעם לא הייתה לי בעיה. כולן רצו אחרי המכונות שלנו. לפעמים היו לי שלוש מכונות ויותר בעת ובעונה אחת. רי השתוללות בעניין הזה. עכשיו הוא מחייך.

אביו יוסף היה בתחילת שנות ה-70 הקבלן הכי "כבד" באילת. כמון מלחמת יומיכיו, כשרבים לא הורשו להיכנס לעיר, הוא המין שני מוטסים עמוסים פועלים ניוון וחורבן כי שילמו את העבודות שעסק בהן באותה עת. באילת לא ישכחו את טקס הבר מצוה שעשו שם לאיציק אבנרי. לא היה ערוב אולם שהיה מסוגל לקלוט את כל המוזמנים, או ערכו את החגיגה על חוף הים. והוא נמשכה שבוע שלם. "איש אשר לתאר מה שהלך שם, אבא מימן לאנשים טיטח מורל כדי שיעזו ארצה לבר מצוה שלי. כל אילת הייתה שם. והואכל היה יכול להספיק לכמה חודשים. כבשים על האש, סלטים בכמויות אדירות, שמפניה שנשפכה כמו מים. אפילו החיירים שעברו בחוף נכנסו לאכול. זה היה שבוע ממוחל."

אבל איציק אומר שהחיים הוורדים, הנוצצים ובעיקר הבלתי-מוגבלים בכסף החלו לאט לאט להימאס עלי. החברים שאיתם יצא לבלות נכנסו למירוץ מי ינה במכונית היקרה ביותר, מי ילכש את הבגדים המפוארים ביותר. בעצם החיים האלה די משעממים. כל יום יוצאים לבלות בתל אביב, מציאים סכומי כסף גדולים. הכל היה בגי על "שאריות". כמה שיש לך יותר, אתה שווה יותר.

כצבא הוא שרת בבסיס של חיל האוויר, אבל המשיך להתגורר בבית. המשפחה מכרה את הסירה. אפילו להם היה קשה לתחזק בה. גם החלו ריונונים ורכילות. האב החלים שחבית פשוט לא מתאים למנטליות הישראלית.

כשאיציק היה כצבא החלו אצלו מחשבות על העתיד. האפשרות הקלה והבטוח ביותר הייתה למהור במסלול שההורים היתוו בשבילו. לימודים כלליים, חיים וביולוגיים בחוג הסילון. אבל הוא רצה לנסות להיות עצמאי, ללכת בדרך משלו, לא להיות "הבן של".

התחלתי לשאול את עצמי מה אתה שווה. מי אתה בעצם, איציק אבנרי. הניע הזמן לעמוד על הרגליים לבד, בלי העזרה והמינוק של הוראים. אף פעם לא לקח כמני כסף. הייתי רכב של הסריף. באילת הייתי גוסס חרבה במכוניות, אוכל חרבה במסעדות. רציני סופיסוף לצאת לעולם האמיתי. למרות שכל השנים היה לי טוב, ההחלטה שהניע הזמן לנחות על הקרקע. הוראים יטבו אתי לשיחה והדיוע לי שאני הולך ללמוד משפט בינלאומי בלונדון. הם כמובן, כבד הכינוי הכל. אמרתי להם לא. הם היו בהלם מוחלט. זו הייתה הפעם הראשונה שהתמרדתי. הרמתי את גם הוראי. הורעה שעליה הביטחה ניכרת בה ניכרה פתאומית כלשהי. את גירסת איציק להכרות העצמאות קיבלו בבית בצורה קשה. האבא נתקפה בחתקפי כב, האב היה מרים את קולו. החלו להשמע משפטים בנוסח: "איפה טעינו, מה עשינו רע, זה מה שאנחנו מעולל לנו אחרי כל מה שהשקענו בך". אבנרי, כבר אז עם חוש מצויין לעסקים, חושב את אביו כמלך והמכיר לו את עצמו והמחוננים בדרך כללית מהורה. תראה, אבא, אבא רלו, אתה איש עסקים מצליח. אני חלק מהשקעתך שלך. תראה אתי כמנייה. פעם היא למעלה - ומפעם למטה. כדגוע המנייה בשפל. אבל בעתיד אני מבטיח לך שהיא תעלה."

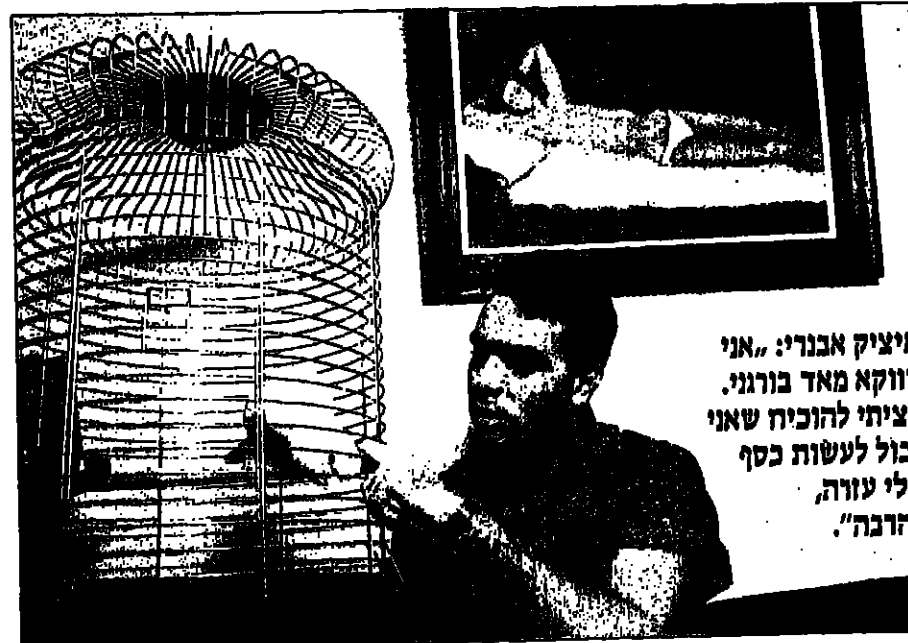
26 ספטמבר

מה בעצם לא הלכת ללמוד?

לאבנרי: "לא רציתי ללמוד, כי יש לי הרבה חברים בני טובים שהלכו ללמוד בדיוק כמו שאנא ואבא גיקשו מהם. הם קיבלו תעודה, אבל לא עושים איתה שום דבר. עם תעודה מהאוניברסיטה איראפשי ללכת לקנות בסופרמרקט. לא ככה!"

כדי לא להכניס את הבית לאווירת משבר שבר איציק רידה בתל אביב. שם הרגשתי כמו אדם חדש. אחד שלא מכירים אותו. זה נתן לי "בום" מסוים, אבל הבנתי שזה מה שאני רוצה. סגנתי את ברו הובל של ההורים. פתאום עליתי לאוטובוס, פתאום התחלתי לחשב לפני כל קניה כמה אני יכול להוציא. אני שהייתי רגיל לקנות רק בחנויות היקרות של כיכר המדינה, התחלתי לחפש חנויות וולות. הבספ קיבל משמעות אחרת. נקודת הפתיחה שלי בתל אביב לא רק שלא הייתה צער קריסה אלא שני צעדים אחרת. בשבילי כל זה היה חוש. הייתי בחלם מוחלט. עד אז הייתי לוקסוס.

איציק ירד אל העם. בערבים הסתובב במקומות הבילוי המבונים איין. תחילת שנות ה-80 הביאה לישראל מתיקה ואופנות של הפוסט-פאנק והנירוויי. הגעתי למערון התאטרון. גיליתי שם אודיה מאוד מגניבה. אמרתי לעצמי: איללה, איציק, הוואי עליך

איציק אבנרי: "אני דווקא מאוד בורגני. רציתי להוכיח שאני יכול לעשות כסף בלי עזרה, והרבה."

מקום כזה. ואז התעוררתי. חשבתי לעצמי שכעצם הרי אין לי שום בעיה לרכוש את המערון. אם ארצה בכך, אבא יקנה לי. אבל מיד חזרתי להבטחה המקורית שנתתי לעצמי. איציק - מהיום אתה עושה הכל בכוחות עצמך."

הוא שאל את בעל הבית אם יש לו עבודה בשבילו. הייתה עבודה. פועל גיקיון. כך תחיל. הילר שהיה מתעורר בבוקר לחוך בריכה מתממט החל שכן רצפות, ניקה מאפרות, נטל למטבח כוסות מרוקנות. לא הרגשתי עם זה הכי טוב. ברור. אבל בתחלה אף אחד לא הכיר אותי, ולא היה לי מחייבות למעשה. הוא מספר בנוסח סטילי תמסין אנדרו. "לפעמים הניע לשם חברים שהכירו אותי מתלמידינושה הראשון לציון, והם היו המומים. נשאו עם מה פער. מה אתה עושה פה אתה - שותף כוסות? אבל אני אהבתי את העניין, כי זו הייתה הפעם הראשונה שעבדתי והרווחתי כסף. הביתה הייתי מגיע בסופי שבוע. ההורים לא ידעו כמה אני עובד. רק שמעו שזה קשור למערון לילה. הם היו מבואסים מזה."

למה בעצם לא ביקשת מאבך לקנות לך את המערון - וזהו! אתה הרי לא מוציאליסטטיטיט שפואום גילה את אבאיהקטיטליטט ומיר בערמיון אבנרי. גבון, אני לא מציאליסט. רחוק מזה. אני דווקא מאוד בורגני. אבל כנראה שיש לי אותו אומ כמו לאבא שלי. גם אבא רצה להוכיח לכולם שהוא מסוגל להגיע רחוק ולעשות הרבה כסף. הבית שהיה לנו בתלמידינושה בא בעצם להראות כמה הוא גדול. גם אני רציתי להוכיח שאיציק יכול לעשות כסף - לבר, בלי עזרה - והרבה."

(המשך בעמוד 42)

אין מרק עוף
ל-5.90 ₪

ואין מרק...
ל-5.90 ₪

חדש מתלמה: מרק עוף או בשר, משובח, עשיר וטעים,

בצנצנת זכוכית שימושית ונאה
והצנצנת - מתנה מתלמה.
מרק חם זה תלמה.
בתיאבון.

תלמה

הנהלת המוסד
למנוחת הנשואה
הנכבדה

אני מתעב אנשים שמוכני לעשות הכל בשביל כסף

בנימין זיגל, אף פעם לא מחדל מליצות

שמה פרמי

בנימין זיגל

קצין משטרה בדימוס

פרש מהמשטרה לא מכבר בונה 37 שנות שירות. גר בבית בונה מגן. ושלי, אב לשתי בנות, סב לחמישה נכדים. נולד בגליציה ב־1912, שרת בצבא המלוי, עלה ב־1948, עו"ד במקצועו. הקים את היחידה לחקירות הונאה, התמסר בחקירות עבירות של "צווארון לבן". ביום מרצה באוניברסיטת ת"א, במכון לקרימינולוגיה של הפקולטה למשפטים.

לא מכבר ראיתי את "שתי אצבעות מצידון" ונהיית, אבל הרגיו אותי שמופיע שם סגן-אלוף שעונד הפוד את האותות. אני דייקן, דברים כאלה מפריעים לי.

כשאתה סחור ומתוח, בעת הצלילה - אתה מוכרח למנוע את הכל ולהתרכז במה שאתה עושה כי אתה נלחם על קיומו. בשבילי, צלילה זה הרפתקת המוות, ניהול מבעיות, והנה, סה תלויים ימים שתפסתי ויכשתי, ומה, במסגרת, השיניים של די, שנשך אותי.

28 מנומנות

היה מישור שהצלח "לסדר" אותו אלה שיצאו נגדי בסידרה של השמצות. אחר כך התחבר שזה שקר ואנישים הזכאו למשפט, אבל זו חזמה מוחצת.

מו סידר אותך מחוץ לעבודה? כשכנינו את הבית, זה שעשה את החלונות - מיציע את דגל, והאיש שבנה את הקדרנות - נעלם לכמה שבועות ועיכב את העבודה.

חצו פעם לביתך בדירה הקודמת ניסו.

אתה חושב שיעזו לפרוץ לביתך בדיעה שזה ביתו של זיגל לא חושב, אלא אם מדובר מלפני, נגד שבדק את השקט וידע שחבל על המאמץ, אין כה לקחת. חוץ מזה, הפיכוי של לזאת מכאן קצו ביותר, אם אני בבית.

היה שלך מוגן באמצעים מתוחכמים בן השאר.

על מה קשה לך לסלוח? אני לא שומר טינה, לא יודע להיות כרוגו. קשה לי לסלוח לאנשים שמצלים אחרים ומופיעים כטלית שכולה תכלת.

מה מעצבן אותך כשאנשים זורקים לכלוך למקומות ציבוריים.

מה אתה מחשב? אנשים שמוכנים לעשות הכל בשביל כסף.

מה התכונה המאפיינת אותך? בלתי מתפשר ועמיד על עקרונות.

מה אנשים אוהבים אצלך? שאני אומר את האמת בפנים, גם אם בהתחלה הם חושבים שזה לא סימפטי.

מה מקור החזק שלך? אני עקשן, ואם אני יודע שזהו זה, אני יודע לעמוד על כך.

במה אתה גאה? עבודתי גרמתי לשינוי של כמה ערכים, נורמות וכללים ובכך הבאתי תועלת לציבור.

איזה מוסיקה אתה אוהב? שירה עממית, שירי ארץ-ישראל-יפה - להקשיב ולשיר - תועלת.

מי הצייר האהוב עליך? מילה. אוהב את הסגנון והמושאים שלו. אינני מבין ואינני אוהב ציור מופשט.

מה יסודי? בעיניך פתוח, אוהב את הסגנון והמושאים שלו. אינני מבין ואינני אוהב ציור מופשט.

מה רצית להיות? בילדותי חלמתי להיות קצין בצבא, אבל ידעתי שזה חלום שלא ניתן להשיג ובחרו מקצוע חשבתי על הדסה אלקטרונית.

מה זכרון היחיד החזק שלך? בגיל 14 למדתי בעיירה אחרת ומעם, כשהלכתי לתחנת חקלאות, התפללתי על ידי, ורק על אבינו וצעקו שמוח נא ליחידה הייתי חזק ויכולתי לשטף אותם, אבל דמעות חזקו אותי ולא הגנתי.

איזה אשה יפה בעיניך? על עקב נמוך ובלי צבע, בלי איפור, טבעית.

איזה זכרונות? מה חיות רוצה לשנות בעצמך? אולי להיות פחות קשוח.

אתה חושב לכתוב ספר על עבודתך? אני כותב.

מה אתה רוצה להיות כשתגדל? אולי חבר קנעת. אבל כיוון שזה חלום במפלגות ולא במחירות אישיות, נראה ששכניי אינם גדולים.

הנה, פה תלויים רגלים שתפסתי וייבשתי ופה, במסגרת, השיניים של דג שנשך אותי, אבל בסופו של דבר, אני אכלתי אותו.

בגיל 34, היה מספיק חזק לצאת לפנסיה מלאה. ועם חשם זיגל, יכולתי, כעוד דין, להתפרנס בכבוד. היו מקבלים אותי גם למשרות אחרות במסגרת ממשלתית. העבודה במשטרה לא הייתה כונה בשום דבר. והיא הייתה כמות בלתי-יושקת וישועות רבות מחוץ לבית. יש אנשים האכזרים על 36 שעות עבודה לשבוע, אני לשעמית הייתי עובד 36 שעות רצף, ואולי 37 שעות שבת ממשית, וכן לעמיתים במשרד חרישים.

אני מודה במשטרה. אני מודה בזה שירחתי אני מקומו שאכלתי עור חתול. בלתי-מסוגלת צליליות שונות. תחומים של עובדים, ומה, אתה יכול

להיות במסגרת שינוי חוקים, למשל, הכי קל לא לשנות. עשיה חמיר קשורה עם חצים על מנת לשנות, צריך משהו שיהיה מוכן שכל הצאים יזכרו אליו. לזה אני מוכן. אף פעם לא פחדתי מחצים. כשעושים משהו, לא לכל אחר זה טוב, וגם מי שזה לטובתו, לא תמיד מבין זאת.

מציק לי, למשל, שבתי המשפט סתומים, אבל כשריבתי בהוצאה על הפרקליטות, והכנתי לא נכון, גם כתי, עורכתי, עתה את המטא-פרקליטות. עברתי עם פרקליטות רבות בשיתוף פעולה לטובת ובהבנה מלאה. הן עורר לי ואני עורתי להן. יש הרבה פרקליטות מעולות, חרוצות, המשיקות מעל ומעבר למרות והיגבלות של דיונות, ילדים קטנים וכדומה. כשצריך, הן נשארות במשרד הרבה אחרי שעות העבודה, שלא לרבר על לקוחות תימים הביתה ועבודה לעמיתים ער אור הבוקר, אבל המנגנון, בגלל חוסר תקציבים ומיגבלות של תקנים, הוא חסר אונים לטובת מה שקורה. ואת זה צריך לשנות.

כשמדובר בהונאות של צווארון לבן, אפילו אנשים ישרים, שלכאורה צריכים להיות מרוצים שיש מי שעוסק בביעור החמץ, לא מודים לך, גם אם תפסת את הגנב אצלם.

עכשיו אני בפנסיה אבל כמעט שאין לי זמן פנוי. עוד לא נגמרה אפילו את הדברים שתיכננתי לעשות, דברים שחייב כמשר שנים. בבית ובגינה אהנו עושים הכל לבד. אין עזרת ולא נגן, לא אינסטלטור ולא חשמלאי. גם את הבית תכננו בעצמנו. אחר כך נתנו לארכיטקט כדי שיכין חבנית פורמלית להגשה בבית. בלי השגות, ארכיטקט ובלי קבלן. לקחנו קבלני מישור ופועלים שכירים שביצעו את העבודה בהשגחתנו, דברים רבים עשיתי לבד. ההבדל במחיר הוא עצום. למשל המטרי, רצינו פשוט בתוך הבית, אחר שברור כמה זה צריך לעלות, החלטנו לעשות זאת לבד. אפילו את הצמחים לא קנינו, לקחנו ייחורים מהם ומשם נטראה איך הכל נקלט. אשתי מומחית לזה.

את האה והאורנה התקנתי בעצמי, ואני אוסף בסביבה עצים להסקה ומייבש אותם. גם את תיבת העץ בכניסה עשיתי בעצמי. קניתי עץ, ניסיתי, צבעתי והתקנתי כל האורנה בתוך זה. הרבנות שלי מחלקי פלוריסטנטים שנים, השולחות הקטנים בבית, השולחות בגינה, חשכילים המרוצפים, הפרגולה האה, גם הגריל שמתאזר הבית, הדישון, הכל עבודה עצמית. את הגריל שבגינה עסקתי במיטה ישנה את שולחן הדינאמיט, מצאתי דיוק, קצת שבר, תיקנתי, צבעתי, ועכשיו יש שולחן מצוייר נמרץ. פעם אני מושקע בחצי סידרון מקלות, לשחוחים מהם אפשר להשיק בחץ ולא להכנס הביתה עם החול, תיגלה, זו אהבה שלי עוד מחר.

כבר כשהייתי ילד ביקשתי שיתנו לי עזרה רק בשביל צעמי, יש דשא ופרחים, מלשל חרף, לעצם שיש פשוט 20 עצי פרי. שלוש שנים אהנו מה וכבר אכלים פירות מחצות.

ראיונות: נורית בריקני
צילום: שמואל רחמי

מנומנות 29

מלך סת' ואל' ע'ל

פולטון מטפל בבעיית הנשידה-מהשורש

אפס! נכשיל!

לראשונה בעולם, מאשרים משרד בריאות ממשלתי, את קיומו של תכשיר העוצר את נשירת השיער.
"מערך ועודר לצמיחתו מחדש" מולטן.
מולטן, שהתגלה בדרך מקרה במהלך ניסויים, מכיל טריכוסכריד חומר ביולוגי טבעי המצוי באופן נורמלי בגוף האדם ובתקופות אחרים. הטריכוסכריד מגדיל את מעלת תאי השיער ומפחית את המרשית היתר של הקלב וכך מעבד ומאט את תהליך הנשידה ועוזר לצמיחה של שיער חדש. מולטן מיוצר על ידי חברת התרופות האיטלקית CRINOS וקוצר עד כה הצלחה בכ- 20 מדינות, בין היתר כתבו עליו:
* משרד הבריאות הצרפתי: "טופל לנשידת שיער המעורר ועוזר לצמיחתו מחדש".
* משרד הבריאות היווני והספרדי: "עוצר נשירת שיער".
* משרד הבריאות האנגלי: "עוזר לחלפת שיער טבעי".
* ז'ורנל - משרד הבריאות הישראלי: "תכשיר נגד נשירת שיער".
אם גם אתה או את מוסרדים מנשידת שיער, פנו עוד היום לבית מרקחת ובקשו "מולטן".
שימו לב: לפני השימוש קראו בעיון את חילון המוצר.

יצר: CRINOS INT. S.p.A. - ITALY
יבוא: שית' בע"מ, רח' מנחם 2 חיפה

שיפורים

תנופה חדשה לאירגון הישן

באלם הכינוסים של הקונגרס העולמי למחשבה מרחיקת לכת החבטו כ-100 נציגי המחשבה הניריתית לכת כדי לדון בבעיות הרחופות של העולם. לרשותם עמדו תקציבים גדולים, כראוי לבעיות גדולות. על סדר היום היו הנושאים הבאים: האכזריות, העברות, שיעבוד ילדים וילדות, ונייר מכתבים.

הנשיאות פתחה בהקרנת סרט שהגיע ממחנה לחינוך-מחדש מווייטנאם. היה מועז. אחריכן שמעו ד"ר מיהודה ושומרון על כריתת ראשי בנות שהתנשקו. היה מחריד. אחריכן תיארו מומחים ילדים שחורים המועסקים ללא זכויות במיכרות זהב בדרום-אפריקה. היה לא נעים. אחריכן אמר הנשיא שהחלט לשנות את צבע נייר המכתבים מיוק מלבד לירוק ואפור, ואחריכן ניתנה רשות הדיבור למתכנסים. הם נרשמו לשאת דברם לפי הסדר.

הראשון אמר: למה ירוק ואפור? מדוע לשנות ירוק היה טוב, ומה יעשו בעל הניירות שכבר מורפסים בירוק?
השני אמר: אם לשנות, אז למה רק את הצבע? הגיע זמן שכל העיצוב יהיה שונה, כי כמו שהיה נראה עכשיו, האירגון למחשבה באכזריות, העברות ושיעבוד ילדים וילדות לא מוסר צעירים. לצעירים יש טעם שונה. לאחוזתו יש בטיק והיא אומרת שאם אבא נכנסת לחנות, הבת לא תכנס אליה לעולם.

השלישי אמר שהרעיון החליף מירוק לירוק ואפור הוא מצויין, מצויין, ומומן הוא כבר חשב על זה. לדעתו יש לשבח את הנשיאות על שהעלתה את הרעיון.

הרביעי הציע הצעה. למה לא להצביע? כל מי שרוצה יציע שני צבעים או יותר, ויצביעו, ולפי הצבעים שיוכר במספר הקולות הגבוה ביותר ידפיסו את נייר המכתבים.

"לא" - ועק נציג אחר ללא קבלת רשות הדיבור, מפני שלא יכול היה עוד להכיל את העצור בתוכו נוכח המתרחש: "לא, זה בלתי-אפשרי. כל הדין הזה, מה אתם מרביצים? הצבעה? צבעים? שינויים? זה אסור לפי חוקה. אין הצבעה ללא נוכחות מלאה של הוועד הפועל, ושניים מחברי הוועד הפועל נמצאים בסיוע בבתי-הספר של איראן, איך אפשר לרבו על שני בנייר המכתבים במצב כזה?"

כאן קמה סערת-דעות עצומה. הצירים קמו וצעקו בהתרגשות, ורבו ביניהם על הצעות הפרטה השונות שהעלו.

היוזמים נמשכו כשלושה ימים, והיה זה אחד הכינוסים הקוערים ביותר של האירגון למחשבה באכזריות, עברות ושיעבוד ילדים וילדות מזה שנים.

בסוף נקבע שהנשיאות תעביר את הנושא לבעל מקצוע. גרפיקאי, ובחלטתו הסופית ידונו בכינוס הבא, כדי להציע שינויים.

111 קמ"ש לאן?

בתוך מכונית שנוסעת 140 קמ"ש אני יושב לי, וחושב על מהפכת ה-111. 111 קמ"ש התירו במבצע-ניסוי לנסיעה בארץ שלי, ואחריכן ביטלו, ואולי שוב יתירו. בכל אופן מחסום ה-90 נפרץ לראשונה בתולדות התחבורה, והעתיד כולו פתוח, עד מרחיק האור.

ואילו עברכם, הקטון באלפי ישראל, נוסע לו 140 קמ"ש בכביש מרוכב לפנישה בטוסקאנה, ולא מגיע לסוף מקום.

עוברת שעה במהירות של 140, ותעבור עוד שעה עוד שעה ועוד עד שאגיע. איזה אידיוט אדם ברא את איטליה גדולה כדי. מנה, למה לא מספיק נעל שלוש-רבעי? סנול? כפכקי? אני מתגעגע לארץ הקטנה שלי, הנוחה. ארץ-כיס, שבתוך שעה אתה מגיע בה לכל מקום, אפילו במהירות-החילה של 90 קמ"ש.

איוו ארץ נפלאה עובתי, טבה נסיעה של שלוש שעות נחשבת למבצע שלא יצאים אליו בלי ציוד כתאים.

לא סובל ארצות גדולות. 90 קמ"ש ומגיעים יותר טוב ב-111 קמ"ש בתוך העיר, ו-160 באוטוסטראה, ולא מגיעים לסוף מקום.

רק לקראת סיום הקטע הזה עולה בדעתי שביטוח יכול לפרש אותו לא נכון. כאילו בגלל שאני מדבר בשבחי ארץ קטנה, אני חושב שצריך לוותר על שטחים. לא, היא קטנה והערה גם עם הבגרט הכבדה יהודה ושומרון.

יא אללה איתכם, כבר אי-אפשר אפילו לכתוב קטע על 111 קמ"ש בלי להכנס לפוליטיקה!

מינת השלולית

פעם אחת, לפני שנים הרבה, עשיתי עבודה על התוכנית באמנות. זו הייתה מלאכה מתישה ורלת-סיכויים. אני זוכר שפיספסתי בשתי אנציקלופדיות עבות לאמנות בספריות המויואן בתל-אביב, ובאות H מצאתי "זומניזם" ואחרי-כך ישר "זונים" - ושם התברר ביניהם.

בסוף דגתי ודליתי משהו מכאן ומשם: אמנות ככלל, גיליתי בצעה היא עניין הלוקח את עצמו מרצינות, ורצינות, לדעת אנשים, איננה מתיישבת עם הומור. בו-במקום החלטתי להקדיש את חיי לצידו ציורים ענקיים ומצחיקים, אבל כמו רוב הרעיונות שלי - גם זה גווע ונרדח לאחר סקיצות אחדות.

לכן כליכך שמחתי לשמוע על הפיסלון שצילמו מובא כאן, והוא מוצג בתערוכה "גלריה חיות עתיק יומין" במוזיאון רוקפלר ביוזסלים. יפה, מה זה צפרדעים מאוהבות למדי, ברוגה, תסליה, ויוו, התקופה הגיאומטרית, 700 לפני הסלולוסטר הראשון, דהיינו לפני 2687 שנים. שתי הצפרדעים הללו, אגב, הן בין עשרת הפסלים שמילרנברג, האספן, אוהב ביותר מתוך 400 החיות העתיקות שבאוסף שלו.

מאי / יסירא

האיש שהלך עם הבוק

(המשך מעמוד 8)

שנה מאוחר יותר הוא בא לוועדה וביקש העלאה ריאלית של כעשרים אחוזים. חברי הוועדה התוכחו איתו וטענו שלא ייתכן שלכל העובדים יקפאו את השכר ורק לו יעלו. גם במקרה הזה הצליח יפת להעביר את רדישתו.

בתחילת השבוע החליט בנק ישראל להעסיק את בריקטו בענין תנאי הפרישה של ארגוס יפת והשכר של הצמרת הניהולית של הבנק. כדי שיוכל לנקוט עמדה, אחד הדברים שייברקו עליהם בנק ישראל, נוגע ל"דיר הוועדה המרכזת" ו"ספק" לפי אות הנידסאות, היה האיש ש"בשל" את כל נושא השכר יחד עם יפת, נאחזי היקלים, ועוד לפני הדין בוועדה. אותה גירסה טוענת שפיקר היה מציג לוועדה את הנושא כחומר, והיה מבקש את אישורם לענין.

אלא שלפיקר היו עוד עניינים לרוץ בהם עם יו"ר הוועדה ויו"ר הבנק בנקלאומי. הוא, למשל, קיווה שבנק לאומי ייבנס להשקעת משותפות עם "רנות", כנו הקמת בנק משותף להשקעת (ועיסוק שהקמה כש"רנות" רכשה את הבנק הבינלאומי, רכישת מפעל "קינג" ומפעלים עתירי-דע נוספים. הם השתתפו גם במימון הפרויקט הכולל של רשת המקומיים. רחוב ראשי" הוא גם הצליח בכך, וכן, בשעה שפיקר היה זה שצריך להביע מה יהיה שכרו של יפת, היה יפת צריך לקבל הכרעה עסקית שנעוץ ליסוף פיקר. היום בנק לאומי הוא הגושה הגדול ביותר של "רנות" - 32

איתו דולצין (מימין) ועוזר אמנון גולדנברג: לא ידענו מדובר בליכוד (צילום: ראובן קסטור)

מיליון דולר. יו"ר פיקר, כמו שנתתי בעבר, כך גם עתה - אני אמנע מכל תגובה. אני לא אגיד לשום שירה שיש בה משום מסירת מידע על הצעה במערכת המנהלים. כל מה שעשיתי, עשיתי מטעם מערכת המנהלים, וההגף היחיד שלי אני יחייב הבנק. בכל הדברים שצגתי בהקשר של "רנות" יש הרבה אירידוקים, בלשון המעטה. מלעיוס למיניהם יגידו את אשר יגידו. אני לא אגיד. אני מקווה, כשכילד, שאם מתמכת על דברים שאמר, ושאת יודעת מה יכול לקרות מפרסום הדברים.

מיכה אפרתי: כשבגנבתי לדיקטוריון קיבלתי על עצמי את חובת המודיות ואני מתכוון להפר אותה.

השאלה המהותית יותר, היא איפה היו יתר חברי

יפת: חסוך ממני את המבוכה הזאת

היה מאופק. אבל מה, עכשיו אנחנו יודעים שהוא גם היה דודק בעצ'.

ארנסט יפת, האם איך מעוניין, עדיין, להגביל על הדברים המושגמים בנגידו יפת: "אני מודה לך מאוד, אבל אני סבור שזה יראה נכון מגיד להמשיך בשותפות. יש לי מצטון וקו אני לא צריך לעמוד בנגידו לא אגיד על הדברים אלא בעייתי שייראה לי נכון. לא אדברו עשיתי זאת מאז ה-11 במאי, אני מתכוון להמשיך בזה, ודומה שזה הצד הנכון מבחינתי".

למרות שאותו מוצג באורן עקב כאדים האביבצנו יפת: "אחרי 48 שנות קריירה, איני חושב ששמי הטוב מוטל בספק".

יפתו: "אמא, חסון ממני את המבוכה הזאת". חרי איתו ידעל שוכרונן של הציבור קצר.

יפת: "עברתי כל-כך הרבה, שאפשר להיות חבוק יודע. דומה לי, מאוד, שזה עניינו של 'חבוק' לתת על 'המנהל הכללי לשכר' שלו, אני, Director (המנהל הכללי לשכר) שלו, אני, אישית, לא מוכן להכנס לדיונים על המתפרסם לבי".

דברים המתפרסמים מפרדיעים אתרן יפת: "אחת יודע, יש סימון של אדם אחד שחזר את מלחמת העולם הראשונה והלך וחזרע מפנה באוני חבוק, כשפרצה המלחמה בא אליו החברים ומצאו אותו מדוכא מאוד. שאלו אותו מדוע אתה מדוכאן. חרי התברר שצדקת. ענה האיש: 'ידעתי, תמיד, אבל לא רציתי להאמין. חרו גם מצטון בדרך שאיני יכול להתחמק מן המחדש, אבל עברתי הרבה ואיני מבין עדיין'".

יאתר למיד

פאנא

המדינה הטובה מכולם

מבצע
הנחה בגובה
כל הורדות המיסים!
3 שנות אחריות

המבצע יימשך עד 16.1.87
ו/או עד גמר המלא

עם קניג את מלכה בבית • פאנא תוצרת שבדיה

האיש שהלך עם הבוק

כאן אין אל מל

ערוה שביט, במאית, מחוככת דור חדש של שחקנים, סולדת מהתיאטרון הישראלי. כל החיים בוררת ומנפה כדי להגיע לקו הנקי. בגיל 30 הרגישה אבדון. בגיל 40 החלה להבין את ההומור. בגיל 52, עם בעל צעיר ממנה ב־17 שנה, היא מרגישה שכל האופציות פתוחות. דרמטית בדיוק לפי המידה. תמיד במצב של שפיות. הפסימיזם הוליד הנאה. ושאר רק לצחוק על הכל. שום דבר כבר לא מספיק חמור.

מאת בילי מוסקוהילרמן
צילומים: עמואל רחמני

1. בית, רק נגיד שכל לך פתאום לרצות את שני הילדים הקטנים שלך, אהה... ערוה שביט מתמתחת, ומצמצמת את העיניים. אבל לא תעזי, כי הרי את בחורה מבית טוב, נכון? את המשפט השני היא כבר לא לחשת. היא כמעט צועקת: ואן מורקפת פתאום, מציחה סיגריה, מתרחצת בכורסה, וממשיכה בסל רגוע לגמרי. בשביל זה, בדיוק בשביל זה, את תלכי לראות תיאטרון? קטרוס, לפי שביט, יכול לבוא על טיפוס רק מל הבמה. גילוי עריות, רצח ילד, רצח אב, ערעור הממשל - דברים איומים - רק התיאטרון נותן להם לניסיונות, לתשוקות, הצינונות שאפילו החלומות מציבים להם גבולות. מכאן היא מגיעה לאני מאמין שלה על תורת התיאטרון. את ערוב תחומים בין השחקן להפקיד, הוא לא חייב להוראות ולהחשף עד סוף רגשותיו. אפילו שחקן לא יוכל להתמודד עם חיטטים בגילוי העריות הפרטי שלו. גם לו יש גבולות אדומים. ערוה שביט, מתישים ושותים, דרמטית בדיוק לפי המידה. טונים מתחלפים, עולים יורדים, פה פחות, מה סגור, עיניים נדמות, שאלות, רכות, תמורה, נסערות, מאי מחויבות. רקורד שמקוץ עיסוק בקולנוע ובחבה חסריסס. איי לייק מייק סלאח נבחין, בדיוק ושירה, הגישה, ערכה תכניתו, בביקורת ומעל כל התיאטרון. והנה שחקנית וגם במאית וחשטלית וסמה חשקה על קלות רעת וצביעות.

מוגולוג: תיאטרון צריך להתמודד עם קונפליקטים. סדר ואי סדר, יחיד מול חברה. ביסוד התיאטרון נעוץ האדם המודר. זה שמטיל ספק, ששואל שאלות. אלא שאנחנו חברה צרכנית של שאלות ותשובות קלות. חברה שרוצה מהר תשובות. שרוצה להציב דברים לתוך מסגרות, שלא רוצה להטיל ספק, קהל הולך לתיאטרון ושואל: מה זה רוצה להגיד. זה לא

ערוה שביט (למטה)
והניכוח "בית צבי" במחנה
"ארכטק נשים" מקדישה
אותו לחברות שלה ולכל
הבורגנות שתלקק את
האצטניות בתענוג.

בית של הזבר

34 סולמנו

רוצה להגיד, זה רוצה לשאול. כל ההתכבנות והאפוזיות היא התכבנות בחירת האדם. וידה שאולי אין לה פיתרון. בהצגה כמו "זמיר" ברחוב אהלן, לשל, אנחנו מחפשים מוסר השכל. שואלים, מה זה אומר? זה לא אומר שום דבר. זה סיפור. מה פתאום מוסר השכל בתיאטרון? תיאטרון לא מחנך. תיאטרון נותן מנג' של מבט. נותן זווית הסתכלות על יופי, מראה, מעבר תמונה מצב לא יחיד.

תיאטרון הישראלי הוא תיאטרון רעיוני. יש תיזה וצריך לתקוף אותה, ואז או שהיא מוכיחה את עצמה או שמתבדדת. אני טוענת בהכללה, ודאי שלא קאמי הול במחזאות העברית, שהמאבק בתיוה אבוד

מראש. אנחנו עם שכל כך צודק ומשובצע כמה שאומר שלא נוכל לייצג בנאמנות את הצד שנבגר. אנחנו עם שידוע, הדיעה יכולה להיות בצד הימני או השמאלי של המפה, באופטימי ובפסימי, אבל יורעים. וזאת נפחיות. את קראת את התמונה של התיאטרון הקלאסי? הול בנקרופיליה וכלה בגילוי עריות. והאם התיאטרון מסוץ לזה? מחזאי לא צריך לנקוט עמדה. הוא צריך להעמיד שתי דעות אחת מול השנייה, לנגח אותן ולראות מה קורה. אבל החברה הישראלית לא מכירה את הסופיסטיקציה הזאת של הסלת ספק, של בריקת כל דבר לגושי, של לא להבנים דברים לתוך תבניות.

של להיות במצב תמידי של גוילות. המישאלה הבסיסית שלי היא אנטי דרמטיזציה לכאן או לכאן. אני רוצה לראות חברה שעומדת מול עולם שגורא מסדר למשפת ומנסה לשאול עליו שאלות, לקעקע אותו, להעז למרוד בו.

קורה משוץ בשטח הזה ויופץ לא יודעת מה קורה היום. מה הניוטרק הזה שלח? שנים על שנים לא קראתי יצירה שתתעסק באדם כיצור מורכב ואינטלקטואלי. התיאטרון במיטבו הולך ונעלם, ואני מתכוונת למחזאים, לסופרים, או לתרבות (המשך בעמוד הבא)

לאכול בחוץ

בוקרשט, רומנית מהודרת

בוקרשט, רומנית מהודרת. למטה: חמוצים כבושים בעדינות.

תנו אותי אם אני מוכה "בוקרשט" ו"א", שררות חן (52) היא המסעדה הרומנית המפורסמת ביותר שאתה מוצא במקומותינו. רחבת יריים, מקושטת, שולחנות מייצגות ערכים קפדניים, הכל סדור ומבוקבך. וזו במקום הזה כמה מסעדות, של המזרח הרחוק והמזרח הקרוב. לגמול כאן הרבה מרק ווארשא, אתר כך מרק ערש, עכשיו צ'רובה, ומי מנהל את המסעדה הזו? לא ארון מרק, שהיה פוגשים אותו "חיים" של רחוב רינגל, ועכשיו הוא כאן, כבודו חן, וזלש על מסעדה מהודרת ורחבת ידיים. בשישיבת בערב, "בוקרשט" זה מקום צמוד מר, שמו, עם יבבת נכור צועני, עם שמחת אקורדיון וזרים ומה לא. "הרומנים" אובלים, שמחים, ולא שמים את השתייה, או אם אתה רוצה לאכול במוחלט, בלי מהומה יתרה, ושיהיה לך די מקום למפגש - לך לאכול שם בימים אחרים. ולפני שאתה מתיישב אל השולחן, ערוך סידר קצר מול הולפק, לקבל קצת רעיונות ויוזאליים. תפגוש שם את סלט המרק, את החצילים הצרובים מעוקבים, את רג המעלה, הוא קפיון ברוטב שום, את הפלפלים המעושנים, את רג המסא המעוטרת בצלילים, ושישם עייניי רך בחצילתה.

מתיישבים מקבילים סלסלת לחם טרם וזלזות עם "חמוצים" רומנים - כרוב שנכבש בעדינות רבה, ככל ענביו ומלפפונים כבושים במלח שלא המתינו משיהיה עת רבה מדי. מה לשתות? שפריין, כמובן. לשם כך אפשר להזמין יין מקומי ובקבוק סורה. מדיין ממונים יין רומני ממש 16 שקל בקבוק. לייין חומי והבן שאתה מקבל "בוקרשט" קוראים "מיוזאט", וזהו יין והבנה, עם נטייה בולטת לתחיות. סוג היינות המעמיקים פני חזיתם, אך נכבד וזן לא רך, אורי כוס או שתיים, הם "נכנסים" לך לאש ולרגלים.

סלט החצילים הרומני היה טוב, הוכן בדיוק כמו שצריך, ללא תוספת וזרבים שלא מתיימרים קלו את החציל על האש, וזוהי קודם שמן ומלח, חזק ומעובד. נעזרת מכין מעין, טבחים רומנים טוענים כי אם אתה עשה את נכנסים משמנת כלשהו, מונוסו לסלט טעם מדי. סלט המכמה והאיקרה היו לעייניי, הגיע גם כבד קצוץ שהיה מעולה. לא התלהבנו מתבשיל הירקות (ובינך) שהיה מצודר במראה אך ורודאנוני כטעמו.

את הצ'רובה "בוקרשט" מגישים בכמה צורות - עם כדורי כשר, עם נחם כשר שפונדרה, עם עצמות כשר בקר, או עם ראש של דג. את הצ'רובה שלנו הזמנו עם נחם שפונדרה. עם המרק הגיעה גם קערית ובת הצאי ליפונים. מתוך נסיון, יודעים במטבח של המסעדה הזו כי לקוחות רבים, שאינם רומנים "גושים", ברוחיים לפעמים מהמציאות של המרק והם מעדיפים לקבוצ את מידתה בעצמם. לשמך קערות הליפונים. אגב, לחצנו חצילימן למרק שלנו עד שהגיע לרדת התמימות הרחבה עלינו. מרק לא רע. נתח השפונדרה שנה בתוכו, היה נייב בכמותו וטוב באיכותו.

להמשיך הארוחת הזמנו "גריל מעורב". קיבלנו סכנים משוננים ופלאטה, ועליה מבור כשרים על האש אומצת בקר, כליות, מומיצה ושקרי גרזן במהוה, מטיטה וקבב רומני. הבשר היה טוב וטעים, מעדן של ממש. באותו מבור כשרים על האש היה המומיצה - עשויה לעילא ולעילא. גלילי הקבב היו

שש. תזכורת חפשו אותך. שמעה שחור הבית, אבל חיכנו אליו כשיחזרנו לה. בעצם, שום דבר כבר לא כמו פעם, היא אומרת, כי כל ארץ ישראל השתנתה, יש טלוויזיה, אנשים עובדים קשה בשביל הלחם, נורא קשה לצאת מהבית, כל כך נעים פה".

הבית, קומפלקס "הפפה" של חדרים מכוונים לא צפויים, כולל בתוכו ילד שלה, עורר 11 ובעל. יורם גל הוא בן שלושים וארבע, צעיר ממנה. זהו לי בעל מבוגר ממני בשבע עשרה שנה. אני קובעת לי את הצעיר מהדרגות המתבקשות ממערכת החיים הזאת, מעמידה וזמנת גבוהות סביב כל מה שבונה להתרחשויות בתוך הבית. מרתקות ככל שהיו - הן נישאות מחוץ לתחום הענייני הציבורי. יש רגישויות ואיך להתחשב בהן.

את החצות האישית שלה, שבים מוכנה להשיך, לא, אבל ביסודיות, יורח איתם מתנפץ המיתוס של האשה הבעייתית, המופרעת, האקסטרורנלית, רומנית, מסתורית, ארוגה, והנסיונות מחזות, ורבה האכזבה, שבים מודה שבערה קשה לבנות את המיתוס הזה, שום מבה מחברת לא תצליל לחדש אותה. יור עם זה היא מנסה כלשהו, שישאר רק ביני לבניה, את סליוויו קשת שאמרה לה פעם, את יודעת כמה אני חזרתה כי - שתבדשי לך תזכרת בגלל שמחזרת - שאה בצמצם מוכן לך. עד לפני שלוש שנים לשדך עוד ראינה את מולד בגלי צה"ל מבירה את המריה על ברייה, מכל הבית, עכשיו לקשה פסקיון כי לא היה כדאי לה כלכלית. יור עם זה היא נישאת עם הדרגה, כמעט לגבי כל דבר, שהדברים המדי קיימים מבינים לה. אם תרצה תוכל לחזור.

שכנתה אותה בדיו היתה בושם, דווקא כשיחזרה לה כמו "חמור" ודעה או "פרימיטיבית מתחננת". לפי שבים, בושם העלתה אותה לזמנת מרחתי לקרוא אותה, היו מעטסים לי אותה, בחי בני אני נשבעת.

הרבה השפעות פרוטות עברה בחייה. ההתחלה הייתה במיאסון יורה, כשהייתי צעירה. התקפה הייתה של אמצע שנות החמישים. או עוד הייתי איתם מחיפה, לא מצויה בתל אביב. אתה לחדש היו שופכים עלינו קיומנות של שופכים, על כמה אנחנו שוים, ואין אנחנו נראים. אני עוד הייתי איריאליסטית, ראיתי תקווה במיאסון הנסיון, באונגריה, זקוקי. מאז החזרתי את כשבילי הנגה. אני לא צינית סרקאסטית. אני איריאליסטית רומנטית. את זה צוחקת. הכל מצדדי את זה לא מצדדי, או באמת אפשר היה ללכת פה ובכיה הראשון לתחיל לשותה. מוכרחים לצדוד זה לא חשב הכל. אמר להיות מנוסח, התחמש באיראן וללכת בעולם כאילו הגעת לרדת החשיבות.

בגיל 16-15 הבניתי את הבעייתיות של האיראן ההתיישבותי. ציגוני מושגים שחובכתי עליהם. פתאום המושג להגשים נראה לי פרובלמטי. התחלתי לראות את תפיות כנסתעית לראיה ראויה, שנערמעותיות פתאום שם כ"עובד טרנספורטציה", נקעה נפשי מהאיראן המקצועי. אחרת, יופי, זה לא יגיע לארץ, דיום אתה פותח כאן עתון וראה את שיתוף. כל שלחם עכשיו שלו. זה קשקש בחזק הכל. מה האורחין עצמי עכשיו, אם לא מקפידה, שזה כורס פולטת ביטויים כמו: "הבית את הקוריוסלודיסה שלך" או "אוציאקומו". קוריוסלודיסה זה תולדות חיים. לא יותר לא פחות. אני תופסת את עצמי חיה בתוך הצפרדע הזאת. פתאום גם אני התנפחתי, התמלאתי אייר עד שכבד לא אפשר לנשום. נשאר רק לצדוד על הכל. שום דבר לא מטפח חמור, ראש אני תופסת עם החברים שלי בשוק והשפכים על קפה שחור ושביש בשמש.

מאיה צמוד הגענים האנטי-בורגנים שהיו לי לכל אורך החיים.

ענה. יש פוטאק קבנה יומתה של בודלה. הוא משחק שחמט עם השמן. מי מנסה, לו חשבתה בודלה ממסר, חשטן לוקח לו את הנשמה, ונתון לו פייז קסן במחמרה. שלא שיתפסם אי פעם. וזלך בודלה לחדר, בורע לפני הצלל ומתפלל: תעשה שחשטן קיימא את הבטחתו. אני חייבת לעצמי את חובת ההתנשט. אני (המשך בעמוד 41)

המשך מהעמוד הקודם

בכלל, שנתעסקים לא בסיווג וקיסלוג אלא במחיה, בפרדק אין היום אריפס המלך, מריאה המלך, התרבות המערבית בודרת מהתמודדות עם השאלות המבוכות. יש חיוש אחרי פתרונות קלים. רחבות שיטות שהמיצג שלה הוא אדם חרמיסטי. פעם, התיאטרון ענה על טענה אמנותית קיומית מהותית, היום, אגב, מגייסים את התיאטרון כדי להביע מואה חברתית או לצביר בידור. אני לא מרירה ולא מאבדת. אם ככה רוצים, זה בסדר.

תים עשרה בצורים, יום שלישי, אניכרטיטת תל אביב, שעה בחוג לתיאטרון. עשורי הבית והייתי לזכות בצעונית.

תלמידה אחת אומרת: יש לי כביה בלחכנס למצב ריגשי של מישור אחד. ענה שבים. זה כל המקצוע, להגיע דמות אדית שלא קשורה למבוכים שלכם. תעשו את זה בלי להבין, אני רוצה חיקוי טכני ממוקד.

התלמידים משחקים את הדמויות שנבחרו. מפעילים טייפ, מקשיבים רק, מוגרים את הטייפ והזורים על הטכסט. שבים מקשיבה להם בדיוק. פה ושם עולה לה חורר משקור בדיוק פנימי שלה עם עצמה.

תקשיב רגע, היא אומרת לבחור בן עשרים-מזארק, מגולה עם עגיל באוה, אני מקווה

עונה שבים: אני תופסת עצמי חיה בתוך הצפרדע הזאת. התמלאתי אויר, התנפחתי, עד שאייאמפר לנשום".

במרכיבות הדקות של יום נשים, שבים שואת את החזות. כשבילה וזה תיה בדורה של נשים משקפות, נוחות. בלשיח הציגני פסיכס. קלישאות איומות, פלקאטיות, לא מתמודדות. לכן תחבה כל מה שלא נראה לה. התרחקה ממה שרא קרואת ולגוריה. אחרי שעתים של חזות אינסטיביות (הדבריי מהמקצוע) מה עם המוקעה שלרד, היא תופסת לאחת את הבטן, הבנות מבקשות ריקה הפסקה. השלפוחיות שלכן מסמרטטות, היא צוחקת בחיבה עוסקה, אלוו סתם כנות עשירות, זה מה שאתה, כמו, נועל נפש.

ת המחזה היא מקרישה לחברות שלה ולכל הברגנות שחלקם את האצבעות בתענוג. כשמוכרוב בחברות שלה בשגום השישים. היא מופרת אצבעות עיה עת לביאה וזן, סלילה כרובא, אורה הנדולה. לא מלחיה להוכר כשום פנים ואופן כשם המישפחה שלה. חבורת נשים עם הרבה צחוקים, השתוללויות, וכל הברכים והקיקים, את יודעת. באותה תקופה התגוררתי וגם הייתי חולה ומצוין היתה חמיר דאנה שהיה מרק עם כבית. חתה השקעה בחברות הזאת, הרבה עבודה, לא רק ככה.

מערבת רוחמים עם חברת הנשים הזאת מונה אותה. היא מעבירה לשחקיות את חוקם, האינטימיות, מוג של הגנות, מוג של חסן, והחילוב חסר, גרירות כל המשקע ששאר מהחבורה הזאת. ועונה לא מטיטנטלית כלפי גוסטלוגיה. היא גרה ביש העשוק, מול דן מראמון. כשישכב בבית חולים שלה לו מביק

בין סינדרבאד למדונה

שרות "גאמא"
צילומים: "גאמא".

הנציץ, הגם והכוסה ביותר: את האבירים והכנשיים מעצבת אוחוה, סבירנה. מיכר טיצרות רשיק לזרף 86'87. עירוב של השקעות עם מודי טרונט

38 ממשות

האזנה מיוחדת

מורה הנבוכים הערכני והלוהט ביותר בין מעצבי האופנה הפריסאים הפונים לקהל הצעיר, מי שיצירותיו נחטפות עתה בעיר האורות כבאגטים טריים - הוא רפיק, אלז'יי צעיר, בקושי בן 23, שסגנונו הפרוע והאוונגרדי מוגדר כ"תערובת מטורפת של תלבושות סינדרבאד המלח ובגדי מדונה". נא להכיר.

ב 23 בלבד, רפיק הוא אחד ממעצבי האופנה הלוהטים ביותר בפאריס של חורף 86'87, והבגדים שהוא יוצר נחשבים כבאגטים טריים בעיקר עליזי מה שקרוי בפאריס the young rock set, תור היותר צעיר, עשוי ובעל הכסף של צרכני האופנה. בנם של אב אלז'יי ואם צרפתית, רפיק הגיע לצרפת מאלז'יר בשנת 1970. לאחר שנוקס מביה"ס תיכון נרשם למכללה לעיצוב אופנה, עזב גם משם אחרי כשנה וחליט לפרוץ חברת עיצוב משלו, פרויקט שהושקש ב-1982. בשנה הראשונה עסק בעיקר ברכישת בגדים מדי-שנייה, פרימט התפורים, גזירות ועיצובם מחדש, במסגרת פרדע, בין היתר נתגלה להטיף ברייפוד מסמות ישנות ולהפכם לשמלות. היום קולקציות שלו הם צרכני הרוק הבכור של פאריס, את התצוגה הראשונה מיצירותיו בג'ונות-ליהוונט האופנות, ואחריהם הציג באנלי מופעים וקונצרטים, לפני אחרי המוסיקה. לא עבר זמן רב עד שבעליו של אחד הבטיקים האונגרדים (והיקרים) ביותר בפאריס, the creator's studio, שם עליו עין חמומית למבד אצלו את עיצוביו יחד עם יצירותיהם של עוד כמה מעצבים צעירים ומתחילים - אן, בעלי עתיד - שבגילויים הוא מתמחה. ניתנה לו יד חופשית לחשתלל בחפצו, ובמהרה קנה

לו רפיק שם ומעמד שאיפשרו לו לפתח בטיק משל עצמו (rue sainte croix de la bretonnerie, בדובע מרה. רפיק מצאיר שסגנונו אינו מושפע משום סגנון מוכר, ואכן רוב יצירותיו מוחתמות בחותם אישי מובהק שקשה למצוא לו "אבות" או חיקויים, לסוב ולרע, משתו שבין אופנת סינדרבאד המלח עם השפעות מורחיות בצבעים חמים ועדים לבין סגנון מדונה, עירוב של הרפתקנות עם "מודי" מהסוג הנציץ והכוסה ביותר. הוא מרבה להשתמש בצמר וגלדי בצד הרבה אריגים טכניים, ומחיריו (עריין) נחשבים סבירים, בהשוואה לרמות המחירים המקובלות בפאריס (כין 200 לאלפיים פרנק, תלוי בבגד). את האבירים והכנשיים התלולים לבגדים ובמכרים עמם מעצבת אוחוה והצעירה של רפיק, סבירנה. כשנתיים האחרונות נהפך רפיק לאחד המעצבים הצעירים ביותר במכרים, מרובים ומצליחים בצרפת. עסקיו הצליחו והוא נאלץ למסור חלק מהעבודות ל"קבלני-משנה", מה שלבדיו דווקא לא כל כך משמח אותו. לדעתו על המעצב לעקוב באופן אישי אחר כל שלב ושלב בעבודה, עד לחתימת האחרון, כדי שמי שרוכש את הבגדים יוכל לרוש באהבה ובמחשבה שהושקעו בהם ובשגן הרב שום גרמו ל"אום רפיק תאנה, באה שוב ונרדן במוקד רק בדרך אל הבנק.

הפרס הגדול ביותר

חתום על שבועון הנוער הישראלי

שני פרסים נוספים
מתנת חלפת

אולם הפרס העיקרי
יגיע לביתך מדי שבוע:
שבועון מרתק, מגוון,
צבעוני, הכולל
חומר-עזר
לכל מטרה

מעדיב מעצ
תפעל ח'יד, תהנה מהיתרונות הבאים
הנהגה בסטודיו תעסוק בחנויות
עושה נייע לביקור בדיוק מדי שבוע, ללא כל חשלות וזמן

מספר המכירה של מני קיים

את חסיסמה - מעריב לזוהר - השבועון ל.....

לכל צד והמדינה נגמרת. אני מתגונן גם לחברי
אני משער שבעתיד הוא יחוס אכזר במדינה."

במובן. יש לי לפעמים שפעת. היית מאמינה?"

יילי מוסקונה-לרמן
סופהקוט 41

מלונדון באהבה

שמיות
מגבות
תמרוקים
קישוטים
מזכרות
צעצועים ומשחקים
זה אנגלי
קפה
ממתקים
הפתעות והצעות מיוחדות

12 טיסות ללונדון
עם BRITISH AIRWAYS
בכל יום יוגרל בין חקונים ברשת
ברטיס טיסה (לא מסים)
סיורים בלונדון-
מתנת רשות התיירות
הבריטית-
הזמנת השלישייה הסקוטית

אופנה לונדונית

סרטים
חליפות
מעילים
חצאיות
ג'קטים
מכנסים
חולצות
שבלות
גרביים

בסגנון קלאסי

מערכות קפה ותה
כוסות
ספלי קרמיקה
סטים לעוגה
אבזרי מטבח

לבני נשים

כותנות לילה
תרבותונים וחזיות
חלוקים ופיזמות
טרנינגים לשנה
שמלות מאורחת

20% הנחה

שבועיים צריטניה

11.1.87-23.1.87

במשביר לצרכן

מועדון מטיילי מעריב

שמיטה: מועדון מטיילי מעריב
מערב: מעריב ודו קליין, 2 חל"א, טל. 439207
מזרח: בריאות בין השעות 8.30 עד 17.00

מועדון מטיילי מעריב

עם מכבי ת"א לאירופה

לדרום אמריקה עם מדריכי נאות הכבר

חמישה מסלולים בתקופת הקרנבל

★ **המסלול הדרומי** - לארגנטינה, צ'ילה וברזיל
35 יום שמיטה וארץ האש לקרנבל
יציאה: 3.1

★ **המסלול המקיף א'** - לארגנטינה, בוליביה, פרו וברזיל
35 יום סיום בקרנבל - רמת ליטת משפחה
יציאה: 4.2

★ **המסלול המקיף ב'** - ברזיל, פרו, בוליביה וארגנטינה
34 יום סמיטה בקרנבל - רמת ליטת משפחה טובה
יציאה: 24.2

★ **3 קרנבלים בברזיל**
18 יום דינאמיסם למשפלה ואינוואס
יציאה: 23.1

★ **המסלול האטלנטי הקצר**
15 יום לארגנטינה וברזיל עם סיום בקרנבל ברי
יציאה: 26.2

עם מכבי ת"א לאירופה

אמסטרדם - בויסל - לונדון

חברת "אביבים", בשיתוף עם "מועדון מטיילי מעריב", מציעה שבוע טיול באירופה, כולל שני המשחקים של מכבי ת"א עם אלופת בריה"מ, ו'אלגוריס קובנה, בבריסל 15-14, במסגרת בית הגמר בגביע אירופה לאלופות.

★ יציאה: 13.1.87 חזרה: 20.1.87

★ טיסה בחברות תעופה סדירות.

★ מחיר: 790 דולר, כולל דמי דרגה ראשונה, כולל ארוחת בוקר.

★ מלווה הקבוצה: דוני לבנשטיין.

פרטים: "אביבים", הרצליה מוחזק, כפר דה'שליט, טל. 77573, 78057 (052), אביבים רמת אביב, טל. 426196/7 (03) ו-במועדון מטיילי מעריב, טל. 439207 (03).

נופש ב.ג.ני מוריה

★ **יום המלה**

שבוע ביציאת נופש במלון "מי מוריה" בים המלח, מימי 1.2.87 עד יום 8.2.87. וארגון לילות, המיוזם לארץ בחדר זוגי, חצי פטיון, קומה יעונה - 68 ש"ח ליום, כולל בטיח חופשית לביובות המינימום הממוצע של מי יום המלה, לקווי וסאונה שני השלמים, 50% בעת העשימה החיטה - 20 יום מומס הארח.

חודשי כשר נטף בחדרות מורח בבית

הצעה מיוחדת לקוראי מעריב:

מצרים ב' 165-180 שקל בלבד!

מועדון מטיילי מעריב, בשיתוף עם "נאות הכבר", מבצע על פתיחת קו טיורים שבועי, קבוע, באוטובוסים למצרים ★ טיולים לארבעה ולחמישה ימים.

★ **סיון יומי חול, 5 ימים (ארבעה לילות)**

★ בכל יום ראשון בשבוע, חזרה ביום ה' בערב יציאת מתל אביב באוטובוס תיירים.

★ שהייה בבית מלון מדרגת תיירות גבוהה ("מארווא"), כולל ארוחת בוקר.

★ שני ימי סיור בקהיר, יום חופשי.

★ מלחצה ישראלית צמוד לקבוצה בקהיר.

★ המחיר: 180 ש"ח בשלושה השלמים (60x3 ש"ח)

★ לא כולל: אשרה, מסי מעבר גבול והיטל על שירותים בחו"ל.

★ **ארבעה ימים (שלושה לילות) סופשבוע ארוך**

★ בכל יום חמישי בשבוע, חזרה ביום א' בערב יציאת מתל אביב באוטובוס תיירים.

★ שהייה בבית מלון מדרגת תיירות גבוהה ("מארווא"), כולל ארוחת בוקר.

★ שני ימי סיור בקהיר.

★ מלחצה ישראלית צמוד לקבוצה בקהיר.

★ המחיר: 165 ש"ח בשלושה השלמים (55x3 ש"ח).

★ לא כולל: אשרה, מסי מעבר גבול והיטל על שירותים בחו"ל.

טיול יום לחמדון

★ **מתל אביב לחמדון**

טיול יום לארץ חמדון, יציאה מנ"א חמישיים: 17.1, 24.1, 31.1

★ המחיר: 32 ש"ח לילדים עד 12: 30 ש"ח, כפוף להנחי מנ"א חמדון, במחיר חמדה סטור למבקרים - ביקור בחוות העשנים בחמדון נד.

8 ימים במצרים

נותרו מקומות ספורים לטיול בקהיר, לקוסר ואסווא

★ מלחצה דרגה ראשונה ★ מחיר: 416 דולר

★ תאריך יציאה: 25.1.87

מצוקי דרגות

★ **חמדון לטיולי מדבר**

★ **קורס גלישת צוקים (שלב ב')**

תקיים בחמישיים: 22-24/1/87

★ **קורס גלישת צוקים (שלב א')**

תקיים בחמישיים: 5-7/3/87

★ **טיולי יום כרכב מדברי**

כולל ארוחת צהריים, תאריך יציאה: 7.2, 24.1, 17.1

בית ציוני אמריקה מועדון הזמר

לשיר עם אמי נצר ואמנים אחרים, מדי שבועיים ביום רביעי

המפגש הבא: 28.1.87 ★ אמנים אורחים:

שלישיית הרמוניקה

אמני מפורסמים, מוזיקה שלישית אדלר

ברטיס ונחה למטיילים ותיקים של "מועדון מטיילי מעריב" בטלפון 439207 (03)

הזמנות בטלפון (כרטיסים): בקומת בית ציוני אמריקה, טלפון 259341 (03)

מחילות בריכוכא

★ **אמציה**

טיול יום למחילות בריכוכא באמציה וסיון במחיצת חמדון קיש לזמן מקיפי מלב

תאריך יציאה: 17.1, 24.1, 31.1

המחיר: 32 ש"ח

בית הנושאים בית חמדון הפתוח

לשיר עם אמי נצר ואמנים אחרים, מדי שבועיים ביום רביעי

המפגש הבא: 28.1.87 ★ אמנים אורחים:

שלישיית הרמוניקה

אמני מפורסמים, מוזיקה שלישית אדלר

ברטיס ונחה למטיילים ותיקים של "מועדון מטיילי מעריב" בטלפון 439207 (03)

הזמנות בטלפון (כרטיסים): בקומת בית ציוני אמריקה, טלפון 259341 (03)

ערבי הרצאות

מיוחד לקראת טיולי "נאות הכבר"

לדרום אמריקה בתקופת הקרנבל

הרצאה מיוחדת ותקיים מנ"א מוצ"ש, 10.1.87 בשעה 8 בערב בבית ציוני אמריקה, חן ויאל מוצ"ש, 1 ת"א

נרצמים: מנ"א שבו דודו מנ"א

★ בטיח חופשית ★ חקל מנ"א

בית הנושאים בית חמדון הפתוח

לשיר עם אמי נצר ואמנים אחרים, מדי שבועיים ביום רביעי

המפגש הבא: 28.1.87 ★ אמנים אורחים:

שלישיית הרמוניקה

אמני מפורסמים, מוזיקה שלישית אדלר

ברטיס ונחה למטיילים ותיקים של "מועדון מטיילי מעריב" בטלפון 439207 (03)

הזמנות בטלפון (כרטיסים): בקומת בית ציוני אמריקה, טלפון 259341 (03)